

G A L E B

4 1978-79

**LETNIK XXV.
JANUAR 1979
ŠTEVILKA 4**

Mesečnik (8 števil)

Izdaja:

Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni in odgovorni urednik:
Lojze Abram

Uredništvo in uprava:
**Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 415534**

Tiska:
Graphart, Trst - Tel. 772151

Naslovna stran:
**Sara Bensi, 3. r. OŠ »France
Bevk« - OPČINE**

Posamezna številka:
700 lir

Letna naročnina:
4.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v
Trstu pod št. 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v
zvezo periodičnega ti-
ska USPI (Un. Stam-
pa Periodica Italiana)

VSEBINA

Angelo Cerkvénik: Zgode in nezgode šarplaninskega ovčarja Šara	97
Ilka Vaštetova: Jasno sem začutil, da sem Slovenec	100
Gema Hafner: Sneženi mož - bolnik	101
Fran Roš: Mesece v letu	102
Nada Kraigher: Iz moje tržaške mape	103
L.A.: 1979 - mednarodno leto otroka	106
L.A.: Ivan Matičič	107
Vlado Firm: Osel Riko	108
Šolarji pozor! Natečaj	110
Zanimivosti	112
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Saško, Nedokončane risbe	113
Sandi Šitar: Mojca, medvedek in nju- na zgodba	114
Šport: Ivan Furlanič: - Mario Šušter- šič: Borut Petrič, športnik Slovenije	116
Saša Rudolf: Športna šola	117
L.A.: Brošura SZ »Bor«	118
Veselo v planine: Dušan Jelinčič: Čar zasneženih planin	118
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Dobra knjiga nam uri možgane	119
Daniilo Gorinšek: Jumbo	120
Šolarji pišejo	121
Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Sne- ženi mož	122
Urednikova beležnica	126
Za bistre glave	127
Za spretne roke	3. stran platnic

Ilustracije za 4. številko Galeba so nare-
dili: Marjanca Jemec-Božič (str. 99, 115);
Eva Fornazarič (str. 102); Leon Koporc (str.
120); Božo Kos (str. 108, 109); Jelka Reich-
man (str. 101, 104, 105); Magda Tavčar
(str. 113, 3. plat.).

Priloga I.: Miroslav Košuta: Abecerime, ilu-
stracije: Klavdij Palčič (J, K, L). Simon Jen-
ko: Januar; Vremenski pregovor; Slovenska
ljudska.

Priloga II.: France Prešeren, Poimenovane
šole - besedilo: Evgen Dobrila, slike: Lojze
Abram.

Angelo Cerkvénik

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

ZGODE in NEZGODE šarplaninskega ovčarja ŠARA

ŠARO ČUVAJ

Vide je peljal Šara, ko je bil devet mesecev star, »v šolo« k Hercigonju. Šaro je bil tedaj že krepak, izredno lep pes, velik kakor njegov oče, visok nekaj čez osemdeset centimetrov in ravno toliko dolg. Imel je široke, močne prsi. Bil je ves košat, pokrit z bujno sivo, precéj dolgo in valovito dlako. Po prsah in sprednjih nogah je bil snežno bel. Imel je levjo glavo, temne, žive, zvedave oči, ki so, lahko bi rekli, pametno zrle človeku v oči. Tilnik močan in širok. Navzdol obrnjena dolga uhlja sta bila poraščena z žametno, valovito, temno sivo dlako. Obilno košati rep mu je bil prav na koncu rahlo, komaj za spoznanje privihnan navzgor, zgoraj temno siva, spodaj bela dlaka se je valovito kodrala. Kadar je tekkel, je bilo videti, kakor da vihra za njim dolga, na moč košata žival.

Hercigonja je, ko ga je uzrl, onemel.

»Če je tako pameten in bister kakor lep in močan, mi 'v šoli' ne bo delal preglavice,« je menil.

In res, niti mesec ni minil, pa ga je Vide, ko je odšel Hercigonju »šolnino«, že lahko odpeljal domov.

»Verjemite mi, bil mi je pravi užitek delati z njim,« ga je pohvalil Hercigonja. »Pobrigati se morate za primerno samico; to bi bili mladiči!«

Vaščani Vele Gorice so na Vide-
tov račun zbijali neslane šale.

»Videtov Šaro je šel na univerzo v Kastav!« so se posmehovali.

»Videtov študent je doktoriral,« so se norčevali.

Dva nepridiprava, Šalinov Frane in Mikičev Jure, sta se zmenila, da bosta tako Videta kakor njegovega pasjega doktorja potegnili za nos ter jima izpred nosa zmaknila nekaj kokoši, vsaj jerbas jajc in nemara celó kakšno ovco. Čakala sta samo na primerno, nemesečno, temno, po možnosti deževno, vetrovno, burjasto noč.

Šaro je ležal v svoji pasjici na senu, ki ga je tisti večer, ko je brila precéj ostra, mrzla, hrupna burja, s prednjima tacama nametal pred odprtino, tako da je bil vhod malone zadelan z nekakšnim senenim zidom, samo na vrhu je pustil za tri do štiri prste visoko odprtino, da je lahko strujal v njegovo bivališče sveži zrak. Šara ni nihče učil, oziroma naučil, da se mora tako zavarovati zoper mrzlo burjo, Šaro je sam pogruntal, kako se lahko zavaruje pred mrazom.

Šaro je počival in dremal. Res je dremal, nikdar pa ni tako trdno spal, da ga ne bi bil predramil še tako rahel šum. Spal in dremal je lahko dolgo, dan in noč, kljub temu pa je bil venomer nekako buden, neprenehoma na preži. Tako tudi tisti večer.

Zdajci je zaslišal rahel rahel šum. Ne, ni bila burja, niso bile kokoši,

niti lisica ni bila... Čez kakšno minuto pa so se oglasile kokoši, se je zadržal petelin... Šaro je naglo zmetel seno, s katerim je bil zadelal odprtino, podse in se neslišno pritihtopil do kokošnjaka. Tatova, tatova! Ni zalajal, ni ju naskočil, neslišno, tiho-tapsko se je vrnil v pasjico, se skozi drugi izhod napotil v vežo, po stopnicah v prvo nadstropje, pritisnil na kljuko spalnških vrat in s prednjo taco »pobožal« Videta po obrazu. Ta se je zbudil in se pri priči zavedel, da ga Šaro opozarja na tatove. Hercigonja ga je bil namreč poučil, da bo ovčar zalajal in napadel tatove samo v skrajnem primeru, da bo ponavadi poklical človeka na pomoč. Vide se je naglo ogrnil z dežnim plaščem, vzela iz nočne omarice samokres in se urno s Šarom odpravil h kokošnjaku. Zalotil je nebodijutreba, ki sta preplašeno perutnino tlačila v široko vrečo. Posvetil je z žepno svetilko, nameril samokresno cev proti njima in zavpil:

»Roke kvišku!«

Frane je, preplašen, spustil vrečo na tla, Jure se je sesedel. Dvignila sta roke.

»Zdaj pa lepo pred menoj v hišo! Šaro pazi nanju! Če bi jo hotela po-brisati, ju zgrabi!«

Tresla sta se kakor brzojavna žica v burji. Noge so jima odpovedovale pokorščino. Komaj komaj sta se držala pooknci. Stopila sta v vežo, za njima Vide in Šaro, ki je zamolklo, komaj slišno renčal.

»Tako, zdaj stopita v kuhinjo in me počakajta, da se oblečem, potem bomo vsi štirje iz sladkega spanja zbudili orožniškega stražmojstra, ki vaju bo, nedvomno na moč vzradoščen, vtaknil v luknjo. Ti, Šaro, pa pazi, da jo kam ne potegneta. Opozorjam vaju,« se je posmehoval. »Šaro ni bil zaman na univerzi, pa tudi

zobe so mu zbrusili na tisti univerzi. Ne svetujem vama, da bi se seznanila z njegovima podočnikoma!«

Nato je odšel in se oblekel in obul. Šaro se je usedel in zapičil črne oči v tatiča, ki sta stala kakor vkopana. Ko se je Jure malce premaknil, je Šaro grozeče zarenčal, pokazal bele zobe, se dvignil in stopil bliže k njemu.

»Zlomski pes! Niti lajal ni. Le kako je priklical Drijenaka?« se je grizel Frane.

»Vragvedi!« je vzdihnil Jure.

Vide se je kmalu vrnil in vsa družina s Šarom vred se je napotila po beli cesti v Velo Gorico.

»Gospod Drijenak,« je moledoval Jure, »prosim pustite naju, saj sva se hotela samo pošaliti, hotela sva le dokazati, da Šaro ni kdove kako zanesljiv čuvaj...«

»Potolaži se, Jure, saj se tudi jaz samo šalim,« se je norčeval Vide, »in verjemita mi, tudi stražmojster se bo samo pošalil. Se bomo pač vsi samo šalili, najbolj pa moj brumni Šaro.«

Drijenak je močno pobobnal po vratih orožniške postaje.

»Kaj pa je?« se je oglašil orožnik Matejc, ki je bil tisto noč dežurni.

»Gospod Matejc, pripeljal sem vam dva šaljivca, ki sta se nocej šalila s perutnino v mojem kokošnjaku.«

»Kar naprej, kar naprej!« jih je povabil orožnik in odprl vežna vrata. »Oho, Frane in Jure, vidva sta! Prejkone sta se pošalila tudi predvčerajšnjim v Jugovičevem hlevu, kaj?«

»Ne, gospod Matejc, midva že nisva ukradla ovce...« se je branil Frane.

»Kdo pa je rekel, da sta ukradla ovco, a? Menil sem le, da sta se pošalila. Prav, prav, tudi mi se bomo malo pošalili!«

Res so se pošalili. Pred sodnikom sta bila prisiljena priznati, da sta si privoščila še več takšnih šal, zlasti še ko so v Juretovem hlevu našli več predmetov njihovih šal, med drugimi tudi Jugovićevo ovco. Zašili so

ju in jima prisodili več ko leto dni brezplačnega ričeta.

Šarova slava je močno porasla. Vide je bil na svojega Šara upravičeno ponosen.

(DALJE)

France Prešeren - 130. obletnica smrti

Ilka Vaštetova

Jasno sem začutil, da sem Slovenec

Sredi mostu se je Smole ozrl mimo križa na kalno reko in na breg s Šolskim drevoredom. Pogled se mu je ustavil na licejskem poslopju, ki je gledalo izza drevja.

»Ali si bil danes zopet v liceju?« je vprašal prijatelja.

»Bil,« je zamišljeno potrdil visokošolec.

»Ali si zopet iztikal po bivši Zoisovi knjižnici?«

Mladi Prešeren je resno prikimal.

»Da. Našel sem, kar sem iskal: Zoisov duh se mi je razodel.«

»Nu, in?«

Prešeren ni takoj odgovaril. Zamišljeno je stopil nekaj korakov dalje s pogledom prtim v široke špranje, ki so zijale med trhlimi mostnicami. Potem je dvignil pogled in dejal:

»Prvikrat sem jasno začutil, da sem — Slovenec, da me je — kakor Zoisa — rodila slovenska mati. Slovenska, veš, ne samo kranjska.«

Smoletu so se zasvetile oči.

»To sem ti jaz pridigal že pred petimi leti, pa me nisi hotel poslušati... Glej ga! Ali ni bil Anton Scheucherstuel?« se je ozrl Andrej za elegantnim mladim jezdecem, ki je v rdečem fraku ponosno vzravnan prijahal mimo, da je grmel po lesenih mostnicah.

»Bil,« je pritrdil Prešeren, ne da bi se okrenil.

»Tvoj sošolec! Ali naju je nalašč prezrl?«

Prešeren je skomignil z rameni in sarkastično pripomnil:

»On je 'plemeniti' Scheucherstuel, midva pa sva navadna zemljana.«

Smole je le prikimal. Oči so mu žarele. Sklonil se je k prijatelju in mu prišepnil:

»Zdaj se več ne bojim, da bi nas Dunaj pogotnil.« In dvignil se kozarec in v razposajeni volji glasno zaklical med pivce: »Na zdravje vsem Kranjcem, ki slovensko mislijo!«

Slovensko? Kaj se to pravi »slovensko«?

»Na zdravje!« so se mu odzvali gostje, nekateri z velikimi vprašujočimi očmi, drugi s plašnim suženjskim pogledom na tiste, ki so Smoletov poziv — preslišali... Slovensko misliti? To je gotovo nekaj prepovedanega... Plahi pogledi so švigali k policijskemu komisarju.

Mladi Prešeren pa se je vzravnal, prijel za kozarec in trčil s prijateljem. Čutil je v sebi nekaj, kar mu je bočilo prsi, nekaj silnega, velikega, kar ga je vsega prevzelo... Zoisov duh, ki ga je bil zjutraj srečal v knjižnici, ga je klical in izpodbujal k delu... Da, on ohrani svojemu narodu jezik. In toliko lepote vlije vanj, da ga vsa peklenska sila, ki že tisoč

let tlači njegov rod, nikoli ne zamori...

Kakor prisega se mu je dvignilo v srcu. Njegove sive oči so gorele. Iz mladega, ostro klesanega obraza je žarela vsa njegova mlada volja, ki se je odpirala veliki nalogi.

In kakor simbol gigantskega boja malega slovenskega naroda s peklensko silo pohlepnega tujca — se je križalo v tem trenutku dvoje pogledov preko zakajene gostilniške sobe: jasni, zanosni pogled prebujenega genija in potuhnjeni srepi pogled avstrijskega vohuna, sedečega pri vratih.

(Odlomek iz »Romana o Prešernu«)

Gema Hafner

Ilustr. Jelka Reichman

Sneženi mož - bolnik

Na nebu sonce se smeji,
sneženi mož pa stoka in ječi:
»Oh, kako me trga, zvija, zbada,
tresejo se mi roké, nogé in brada,
vse telo me že boli,
ne dočakam več noči ...«

Žalostno so ga otroci poslušali,
po rešilni avto so poslali:
»Nič hudega, to bo prehlad!
Kmalu zdrav boš — saj si mlad.
V bolnici zdravila boš popil,
injekcijo dobil
in dobro se spotil ...«

Naposled je rešilec pripeljal,
a niso našli več bolnika.
Ob vogalu luža je velika,
v njej pa lonc star, držalo metle,
korenček dolg in oglja dva —
vse, kar je ostalo od sneženega možá...

Fran Roš
Ilustr. Eva Fornazarič

MESECI V LETU

JANUARJA si želimo
dobro srečo, kratko zimo.

FEBRUAR pripelje pusta,
s krofi si mašimo usta.

V MARCU sonce dobre volje
vabi nas na vrt in polje.

Zemljo moči dež **APRILA**,
da bogato bo rodila.

Praznik dela, praznik **MAJA**,
moč in voljo nam poraja.

Šole JUNIJA zaprimo,
da si glave ohladimo!

JULIJ nam zakuri vroče,
v potok, morje se nam hoče.

Še AVGUSTA se potimo,
bliska, toče se bojimo.

V šolo že **SEPTEMBER** kliče
bistre fante in deklice.

Grozdje je **OKTOBRA** sladko,
sonce meri pot si kratko.

Hlad NOVEMBER nam prinaša,
mrtve objema misel naša.

Sneg DECEMBER nam obeta
za veseli oknec leta.

Nada Kraigher

Ilustr.: Jelka Reichman

Nočemo še nazaj

To pa ne! se je odločno uprl Nino, ko je opazil, da nas hoče papači s svojimi čirimi čarami spraviti domov, še ne gremo! Tukaj mora biti še nič koliko stvari, ki si jih moramo ogledati. Ti le povestico odvijaj, kje je še konec!

Ilo je resno prikimal, da se strinja, tudi sama sem narahlo pokimala, češ, strinjam se, papačijeve košate obrvi pa so lezle h korenem las.

Glejte, glejte, je rekel — upor v džungli torej?

Upor v džungli.

Sedemo torej na tla in začnemo pogajanja.

Kaj pa naj bi pravzaprav bilo tisto, česar še niste utegnili videti? Tistih še nič koliko stvari? začenja papači.

Saj veš, kaj, odvrne Nino odrezavo, kaj se delaš!

Papači seveda dobro ve, kaj, dovolj dolgo je živel na Sumatri, kaj bi ne vedel! O stanovanjskih čolnih, sampanih in o ribolovu na primer, nam ni še ničesar pravil. Tudi o ljudeh še nič, čeprav — hej! — kaj je tam različnih ljudi! Malajci, Kitajci, Indijci, Pakistanci — vse polno različnih ljudi.

Menil sem, se zdaj izgovarja, da imate že dovolj temne, vlažne džungle... pa tudi sem se zbal, se naglo

znajde, da bi nas nenadoma ne začopatil monsun...

Kaj pa je to monsun? sprašujem, tudi džungelska zver?

Ha, ha, ha, kakšna zver neki! Pa kaj vam res še nisem pravil o monsunu? Le kako moram biti tako pozabljen. Monsun torej...

Ni treba, ni treba! kriči Nino in papačiju z rokami tišči usta, da ne bi govoril. Pripoveduj živo, daj monsunu naj se nam pokaže, bomo že sami videli, kaj to je!

Ostali smo torej na Sumatri, Potep smo začeli prav na tistem kraju, kjer je Nino zadnjič gledal tigra, kako se je odžejal.

Nino je tudi stopil na čelo kolone in že kmalu znova ugotovil, da se tam pred nami sredi goščave zelenja neki svetlika.

Tja pogledajte, je rekel in s prstom kazal nekam pred seboj. Tam se svetlika. Bo morda jasa? še doda in se ozira v papačija.

Papači je istega mnenja.

In tam nas bo pričakal monsun? vprašam kdo ve zakaj šepetaje. Kajti še vedno se mi dozdeva, da navsezadnje se bo pokazalo, da je monsun le nekakšna žival, četudi ne zver.

Tišina!

Nino vodi in ga moramo ubogati. Pomembno stopa v vrsti prvi z dolgimi koraki in našpičenimi ušesi, da

bi ujel tudi najmanjši znak nevarnosti. Tu pa tam zadržuje korak, nagne glavo v to ali ono smer in posluša z dlanjo za ušesom — pssst, pssst!

Takole se seveda le igramo. Saj nam je papači povedal, da v pragozdovih vlada v glavnem le vlažna tema in mir. Če pa pridemo do jase ali do kakšne reke — tam pa. Tam pa bo vse živo živali in žuželk in pajkov velikanov...

In opic? In papig?

Opic in papig je na stotine vrst — na tisoče! Večjih kot v drugih krajih. V tropih so navadno vse živali večje. Oglejte si metulje! Včasih so dolgi celo do sedemindvajset centimetrov!

Oho, se čudi Ilo, ki skuša z rokami dojeti velikost metuljev velikanov. Pa še nobenega nismo videli, pa je lep?

Boš že še videl! Velike množine velikih in lepo pisanih metuljev. V džungli se trikrat bolj plodijo kot se drugje, ker je vroče in vlažno.

Jooj! kriči Nino, ki je bil na tem, da stopi na tisto, kar je zamenjal za suho korenino. Jooj, znova začudeno zahlipa, ko se ponižna kača mehko odvijne in smukne v goščo. Ste videli? se ozre k nam z okroglo začudenimi očmi, ste opazili?

A nihče ni ničesar opazil.

Kača je bila, si oddahne. Prava, živa, ponižna kača.

Eh, se nasmehne papači, malo je živih ponižnih kač tod okoli. Pravo srečo imaš, da nisi stopil nanjo! Če bi po nesreči...

Papači, lepo te prosim, nikar! Daj povestici, naj se sama odvijja, zakaj vedno govoriš? Moja kača je pač odšla, še preden sem nanjo stopil. Tudi to se lahko primeri, mar ne?

Seveda, zakaj ne? pritegne Ilo. Nino kača ni bila hudobna, tudi kače so lahko dobre.

Ne pravi se dobra in hudobna, po-

pravlja Nino, ki mora obdržati vodstvo, reče se strupena in nestrupena. Zdaj pa tišina. Vsak čas bomo na jasi.

Res je. Polagoma se džungla redči. Vse več je žuželk in pajkov velikanov in nenadoma smo na odprti jasi. In skoraj hkrati nas tudi zajame monsun.

Tropsko deževje se hipoma ulije kakor iz ogromnega, preveč zvrhanega nebeškega škafa...

Kakor ogromna prha v kopališču! Kakor stotisoč prh skupaj!

V hipu smo zajeti, uklenjeni v gosto, mokro zaveso, skozi katero je težko kaj razločiti... kaj je tisto tam na oni strani? sprašuješ in dodaš: brž tecimo tja, kaj niso tam nekakšni šotori?

Čudni šotori hišice z zaokroženo bambusovo streho, na vrhu odprto — kakor prividne igrače sredi bujnega rastja in ogromnih, zverženih dreves.

Kako so majhne, reče Nino, saj jih bo džungla požrla! In ne more odtrgati oči od ljubkih prividov.

Brž pod streho, brž, brž, nas priganja papači in vzame Ila v naročje, ker je spodtaknil in si potolkel palec na nogi.

Kam si se udaril, tukaj? sprašuje papači in ne da bi upočasnil korak, se sklanja nad Ilovo nogo, da mu odpoljubi bolečino na palcu. Je zdaj v redu?

Nič hudega, vzdihne Ilo olajšano, je že dobro. Pusti me, saj bom sam hodil!

Stojimo stisnjeni pod napuščem in poslušamo, kako se naliv stresa na bambusovo streho. Kot bi jo hoteli stolči.

Se bo streha podrla? sprašujem in gledam navzgor, čeprav ni kaj videti.

Ne bo se, me potolaži papači. Bambus je voljan. Z monsunom sta si stara prijatelja: popusti mu, ugodiga se, umika... ko pa monsun odide, se bambus opomore in vzravna. Kajti narava, ljubčki moji, nosi v sebi skrite sile, ki so vsega zmožne! Dobre sile, pa tudi zle. Le tja poglejte, kako zelena goščava ogroža hišice. Prav iz vseh strani pritiska nanje! Včasih je džungla požrla celo vas!

Požrla se čudimo, kako požrla?

Zadavila, zadušila. Hišo za hišo je zapletala v svoje lianaste lase, jih grabila z zverženimi vejami, nasilno je poganjala goščavo vse bliže in bliže...

Odkod pa več?

Prijatelj Leonard je papačiju pravil, kako je nekoč džungla v tropih požrla vso vas do samih zidov zadnje osamljene bajte, kjer je živela stara ženica.

In se je to primerilo prav tukaj? na tej jasi?

To se je zgodilo nekje drugje v tropih, ne tukaj.

In zakaj tista ženska ni zbežala?

Ni več utegnila, a to je druga povest. Druga, dolga in žalostna. Če

ljudje v džungli ne krčijo rastje, če ne čistijo domačije in ne popravljajo ograj, se kaj lahko zgodi, da se džungla zapre tik nad bajtami in jih ukleni v svojo zeleno steno.

Od česa pa je živela tista stara ženica?

Samo še od korenin in listja, ki si ga je nabirala. Hudo je oslabela in ko je znova prišlo deževje, je v bajti obležala. In ko je džungla slišala, da ženica umira je z vročo sapo vzdihnila — vendar že! Kajti džungla vedno čaka na smrt.

In je umrla? Kako?

Strašno. Tik pred smrtjo se je med vrati prikazala ogromna senca: dvoje očesc je mežikalo in dvoje velikih okljev se je krivilo kvišku in se belilo v temoti.

Apoči, apoči, ajo! je zakričala ženica, demon iz goščave je prišel po me, ajo!

In ko je padla vznak, je velika zverina mehko zagodrnjala in kot temna senca neslišno zdrknila proti njej...

Jaz takih povesti nimam posebno rad, pravi Ilo, preveč so žalostne. Meni bi bilo ljubše, če bi tista ženska krčila goščavo in se rešila. Saj toliko tega ščavja, le poglej!

Pa veš, kako naglo poganja tole zelenje? Posebno še po deževju, kakršnega smo pravkar doživeli!

Saj že ponehava, ju-hu!

In res. Monsun preneha nenadoma, kot se nenadno začenja. In kma-

lu znova sonce sije in pripeka, da se od nas kadi kot za stavo!

Kot bi se kuhali! se smejemo še vedno do kože mokri.

Pa če smo se že zmočili, predlaga papači, zakaj ne bi zdaj, za spremembo, skočili še malo do morja? Nemara najdemo tudi tam še nekaj reči, ki bi se jih splačalo pogledati, kaj pravite?

Prav, smo odvrnili, se odločili in šli. (Dalje)

1979-MEDNARODNO LETO OTROKA

Ob 20. obletnici Deklaracije OZN o pravicah otroka je Glavna skupščina Združenih narodov proglasila leto 1979 za »Mednarodno leto otroka«, ki se je pričelo s prvim januarjem.

Mednarodno leto otroka je posvečeno vsem otrokom na svetu. Letos je torej prava priložnost, da postanejo otroci središče zanimanja in skrbi vsega sveta. Zato je skrajni čas, da vlade vseh dežel, organizacije in posamezniki, posvetijo največjo pozornost otrokom in v skladu z načeli Deklaracije o pravicah otroka, skupno uresničujejo naloge v dobro otrok. Po svojih močeh in možnostih naj torej države, organizacije in posamezniki izdelajo stvarne programe za dvig blaginje otroka, za spoštovanje njegovih osnovnih pravic, za zaščito otrok proti izkoriščanju, za odpravo pomanjkanja in lakote. Načela Deklaracije zagotavljajo otroku uživanje nesebične ljubezni, primerno vzgojo, zdravniško oskrbo, zadostno hrano in razvedrilo, brezplačno šolanje in razvoj

njegove osebnosti v svobodi in dostojanstvu, v ozračju brez sovraštva in nasilja, v duhu miru in vesoljnega bratstva, da bo tak otrok postal koristen član svetovne družbe, ne glede na raso, spol, narodnost, vero, družbeno pripadnost in politično miselnost.

Zakaj torej Mednarodno leto otroka? Zato ker so otroci naša bodočnost. Ker je od skrbi, ki jo odrasli posvečamo danes otrokom, veliko odvisno, kakšen bo jutrišnji svet, ker je dolžnost odraslih, da posvetimo otrokom vse svoje sile in jim pomagamo, da se bodo načela Deklaracije res in dejansko uresničila.

Kaj lahko naredimo? Ozrimo se krog sebe, poslušajmo in opazujemo, kaj se dogaja v naši neposredni bližini, v mestu, v državi, na svetu. Ne skomigajmo z rameni, ne bomo malodušni. Mnogo lahko naredimo za otroke. Vzgajajmo jih v ljubezni do bližnjega, v širokosrčnosti, dobrodušnosti, strpnosti in zmernosti. Marsikdaj smo prav odrasli krivi, da med otroki prevladujejo nasilje, sovraštvo, hinavščina in ne nazadnje tudi vdajanje mamilom.

Resno se v to zamislimo. Lepe besede ne pomagajo nič. Vsak dan lahko naredimo malenkost, da bodo naši otroci boljši in da

bodo nekoč prevzeli naše mesto v vseobčičloveški skupnosti.

L. A.

IVAN MATIČIČ

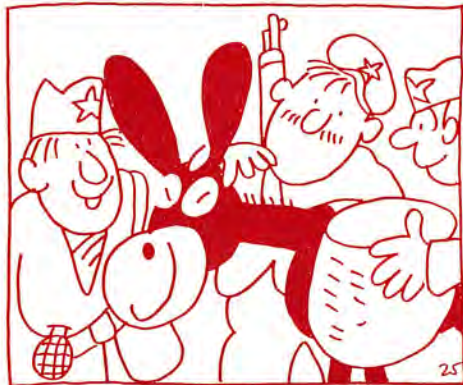
Sredi januarja je v Ljubljani, v starosti 91 let, umrl starosta slovenskih pisateljev Ivan Matičič, med drugim tudi dolgoletni sodelovalec revije Galeb.

Nekateri od vas se bodo prav gotovo spominjali njegovih lepih zgodb in pripovedk, med temi daljšo zgodbo v nadaljevanjih »Svarunjevo bratstvo«, ki je izhajala v Galebu pred štirimi leti. Matičič je v tej zgodovinski pripovedi opisoval prihod naših pradedov v te kraje, kjer danes živimo Slovenci.

Matičič je bil zelo ploden pisatelj, ljudski pripovednik in mladinski ustvarjalec. Najraje je pisal zgodovinske romane, od katerih sta najbolj znana »V plamenih prve svetovne vojne« in »Živi izviri«, za katera je dobil tudi nagrado. Po rodu iz kmečke družine v Ivanjem selu pri Bakeku, je v svojih delih zelo prepričljivo opisoval kmečko življenje. Že mlad se je izučil za tiskarja, vendar se je v njem kmalu prebudila pisateljska žilica, ki ga ni zapustila do njegovih poslednjih dni.

L. A.

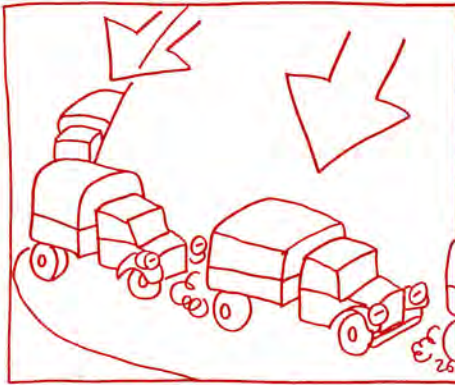

25. Kemperle je pohitel v štab, borci pa so se zbrali okoli Rika. Trepljali so ga, se šalili na njegov račun, a za pod zob mu niso imeli kaj dati. V košaro niso pogledali, ne, to bo že Kemperle opravil. Tako mora biti, čeprav jih je že hudo črvičilo po trebuhu. V štabu je Kemperle kar v eni sapi povedal o oslovi zgodi in nezgodi, kot si jo je zamisljal, saj ga ni bilo poleg. Ni pa bil daleč od resnice. S poveljnikom se je vrnil k oslu in breme raztovoril. Oj, kako je dišalo!

27. Po pobočju se je pomikala italijanska patrolja. Namerili so se proti Matovi domačiji, da tam poizvedo, kaj je z oslom, saj je izginil, kot bi se bil v zemljo udril. Osla bi še pogrešili, le mrha jim je odnesel hrano — tega pa niso mogli preboleti kar tako. Taka sramota, pfej! Patrolja je bila že pošteno izdelana, ko je prisopihala do stare Matove domačije. Burja jih je dobro skrotovila. Skozi okno jih je opazoval Mate in jim privoščil, da bi jih kar burja odnesla. Skrbelo ga je za partizane.

26. Obrazi partizanskih borcev so bili nasmejani in osel Riko se je prav gotovo zavedal, da so njihovi zahvalni pogledi namenjeni le njemu. Njegov gospodar Kemperle je hrano razdelil. Vsak je dobil svoj delež in nihče ni bil prikrajšan. Še malo počitka po jedi, ki se tako vedno prileže, in vnovič na pohod. Poveljnik je imel zanje novo nalogo. Napadli bodo kolono, ki je hitela na pomoč sovražnim vojakom na sprednjih položajih. Potrebovali so orožje, ker so prihajali novinci.

28. Vojaki so s puškinimi kopiti poropotali po vratih. Mate je stopil na prag. Zmrzilo ga je. Kaj le hočejo? »Kje imate osla?« je zarobantil vodja patrolje in ga porinil v vežo. »Osla?« se je začudil Mate. »Da, župnikovega osla!« »Gospodje,« je menčal Mate, »res ne vem, kje je. V dolino sem ga poslal, pa se še ni vrnil.« — »Osel, ne veš, kje imaš osla,« je vzkipele vodja in zaloputnil z vrati. Vojaki so se še nekaj časa potikali okoli hoče in se naposled le odpravili.

29. Partizanske desetine so druga za druga skoro neopazno zasedle določene položaje. Vedno razločnejše je bilo moč slišati ropotanje tovornjakov, ki so hiteli po dolini. Poveljstvu je nekdo prišepnil, kje bi bilo moč naleteti na partizanske borce. Pred rebrijo ob gostem grmičevju so se tovornjaki ustavili, in še preden so vojaki poskakali z vozil in se razvili v strelce, so se že oglasile partizanske strojnice. Krogle so zavedale tovornjake in kolesa in prenekateri vojaki je ranjen zavpil.

31. Morali so pohiteti, ker so dobro vedeli, da se bo kaj kmalu pripodila nova močna enota fašistov, ki bo prav gotovo okrepljena še s kakšno nemško vojsko. S premočnim sovražnikom bi se partizanski bataljon težko spoprijel. Zaplenili so nekaj orožja in tudi nekaj hrane so izbrskali iz razbitin. Poveljnik je bil zadovoljen in je ukazal umik. Kot so se bili pojavili, tako so tudi skoraj neopazno odšli. Sam poveljnik se je namenil še v glavni štab na posvet. Zvedel je za premike močnih enot.

30. Še gromki hura — in že so desetine borcev napadle. Ročne bombe so švigale zdaj sem zdaj tja. Italijanska kolona se ni kaj prida upirala. Bili so iznenadeni. Ob vznožju se niso nadejali partizanskega napada. Prvi tovornjak je gorel in tudi drugega je razneslo. V precejšnji zmedbi so vojaki v naglici poskakali v preostale tovornjake, prepričani, da je napad izpeljala močna partizanska enota. Umazani in povaljani partizanski borci so v naglici pregledali, kar je ostalo na bojišču.

32. Tršati intendant Kemperle, ki je bil vedno dobre volje in šegav ter so ga poznali daleč naokoli, pa se je prav zadnje dneve per novim letom z oslom Rikom potikal po zaselkih, da bi borcem priskrbel vsaj najpotrebnejše hrane. Vedno težavnejše je bilo. Leto 1942 se je iztekalo. Mraz, ki je vedno huje pritiskal, je tega dne zatekel Kemperla in njegovega osla na obronku široke globače. Okoli njega je prezebalo nekaj partizanov. Stiskali so se k potrpežljivemu oslu in se grelj. Mraz je pritiskal.

(Dalje)

ŠOLARJI POZOR! NATEČAJI

Nove naslovnice Galeba

Uredništvo razpisuje vsakoletni nagradni natečaj za osem osnutkov novih platnic Mladinske revije GALEB, ki bo izhajala v prihodnjem šolskem letu 1979-80.

Pogoji natečaja so naslednji:

Risbe in izdelki v poljubnih barvah in tehnikah, po možnosti z velikimi liki, morajo biti izvirni in slikoviti, se pravi, da morajo obravnavati različne teme: igre, začetek šolskega leta, jesen, praznike, zimski čas, običaje in podobno. Izražati morajo otroško duševnost, fantazijo in iznajdljivost in biti primerni za objavo v mesecih časovnega razdobja, v katerem izhaja GALEB, od jeseni do poletja.

Izdelek mora biti pokončen, v obveznem formatu 24 x 33 centimetrov, torej risarska pola z osnovno stranico 24 cm in višino 33 cm, v skladu s formatom revije. Tak format je potreben zaradi strojne izdelave fotolitov.

Na vsakem osnutku mora biti na vidnem mestu in z velikimi črkami obvezen napis GALEB, na hrbtni strani izdelka pa napisano geslo. Geslo je treba prepisati na ovojnico, vanjo zalepiti list z imenom in priimkom udeleženca natečaja ter z navedbo razreda in šole, oziroma tečaja in kraja. Zaprto ovojnico je treba priložiti osnutku. Vsakdo lahko pošlje tudi več osnutkov.

Nagradnega natečaja za platnice GALEBA se lahko udeležijo vsi šolarji in dijaki slovenskih osnovnih in nižjih srednjih šol na Tržaškem in Goriškem ter učenci, ki obiskujejo razne tečaje slovenščine v Beneški Sloveniji in Kanalski dolini.

Izdelke morate poslati Uredništvu revije GALEB najkasneje do 31. marca 1979. Poslane risbe bo pregledala in ocenila strokovna komisija in določila zmagovalce. Ti prejmejo kot nagrado IZBOR MLADINSKIH KNJIG. Imena nagrajencev bodo objavljena v zadnji številki letošnjega GALEBA.

Poslanih risb Uredništvo ne bo vračalo. Prav tako ne bo sprejemalo osnutkov, ki ne odgovarjajo predpisanemu formatu in po zapadlosti določenega roka.

Mladi umetniki, sedaj je prilika, da se izkažete. Naglo se lotite dela. Potrudite se z barvicami, voščenkami in čopiči, da ne boste zamudili roka za oddajo svojih izdelkov.

Risbe na temo Bevkovih del

Slovensko prosvetno društvo TABOR na Opčinah razpisuje, ob poimenovanju slovenske osnovne šole na Opčinah po pisatelju Francetu Bevku, natečaj otroških risb in slik na temo Bevkovih del. Šolarji morajo po svoje opisati Bevkove povesti, vendar ne z besedo, temveč z barvo in obliko. Tehnika je prosta: od svinčnika in voščenk, do tempera barv. Izdelek je lahko poljubne velikosti in je lahko tudi skupen.

Najlepše ilustrirane povesti bodo nagrajene s knjigo Bevkovih del, tri najboljše dela pa bo objavila Mladinska revija GALEB v svoji osmi številki. Vsi izdelki bodo razstavljeni na veliki razstavi v Prosvetnem domu na Opčinah, maja 1979.

Natečaja se lahko udeležijo vsi šoloobvezni otroci slovenskih šol. Izdelke morate poslati do 15. aprila 1979 na naslov SLOVENSKO PROSVETNO DRUŠTVO »TABOR«, Ulica Ricreatorio 1, OPČINE. Na hrbtni strani risbe je treba napisati naslov ilustracije, ime in priimek, starost in naslov šole.

Slovensko prosvetno društvo TABOR toplo priporoča učiteljem in profesorjem, da učencem, oziroma dijakom predstavijo teme Bevkovih del, jih zanje navdušijo in spodbudijo za delo, da bo razstava čimlepše uspela.

Značka športne šole

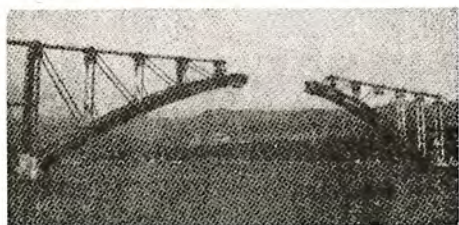
ŠPORTNA ŠOLA razpisuje v sodelovanju z Mladinsko revijo GALEB nagradni natečaj za osnutek značke ŠPORTNE ŠOLE. Motiv in tehnika izdelka sta prosta.

Natečaja se lahko udeležijo vsi šolarji slovenskih osnovnih šol. Osnutke morate poslati na Uredništvo revije GALEB do 15. marca 1979, na hrbtni strani izdelka pa morate napisati svoje ime, priimek, starost, naslov, razred in šolo, ki jo obiskujete.

Osnutke bo ocenila posebna strokovna komisija in deset najboljših nagrajila. Nagrade so: 1. Borova trenirka, 2. plavutke, 3. žoga, 4. lopar za namizni tenis, 5. kolebnica, od 6. do 10. GALEBOVE majice.

Na delo torej! Sprostite svojo fantazijo in si omislite lepo in učinkovito značko ŠPORTNE ŠOLE! Lahko jih izdelate več in vse pošljete na Uredništvo GALEBA. Nagrade vas že čakajo!

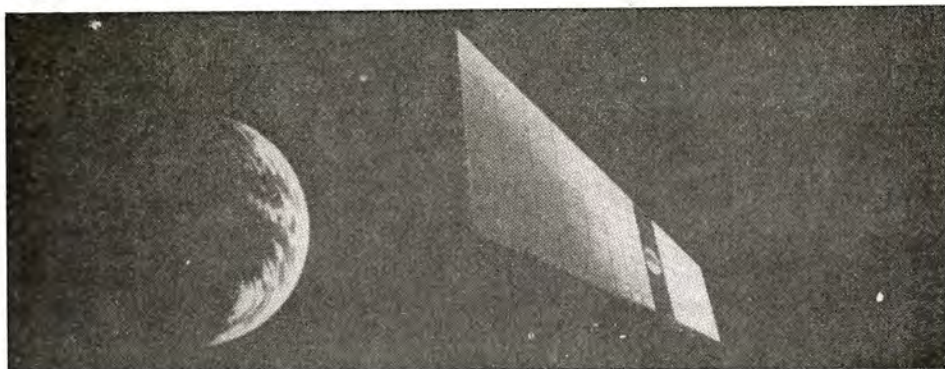

NAJVEČJI MOST NA SVETU — Še nekaj časa in dograjen bo največji most na svetu. Povezoval bo celino z otokom Krkom. Če bomo torej hoteli na otok Krk, nam ne bo več treba čakati na trajekte, ampak se bomo lahko peljali od Črešnjeve pri Kraljevicu na otok Sv. Marka po mostu, ki bo najdaljši na svetu in sicer 390 metrov. Peljali pa se bomo kar 60 metrov nad morsk gladino. Most od otoka Sv. Marka do Krka

pa je dolg 244 metrov in se tako uvršča na sedmo mesto. Most ni namenjen samo prometu, ampak bosta po njem tekla še vodovod in naftovod. Tako bo končno otok Krk povezan s kopnim.

LEDENI ZMAJ — V letošnji zimi je dovolj snega in tudi mraza, zato je že marsikdo od vas napravil snežaka, če že ne v Trstu, pa kdaj na kakšnem smučišču. Če pa bi hoteli narediti takega, nad tri metre visokega zmaja, bi potrebovali mnogo snega: za dva velika in polna tovornjaka. In prepričan sem, da bi potrebovali tudi precej časa. Za zmaja, ki ga vidite na sliki, je v Minnesoti v Združenih državah Amerike pet ljudi garalo polnih pet dni.

ELEKTRARNE V VESOLJU — Nad oblaki, ki pokrivajo večji del naše zemlje, stalno sije sonce. Nad temi oblaki je ogromen umetni satelit. Podoben je približno 25 kilometrov dolgemu in 5 kilometrov širokemu splavu, ki prosto kroži okoli zemlje. Na satelit stalno padajo sončni žarki in to sočno energijo naprave na satelitu pretvarjajo v mikrovalove, ki jih potem oddajajo proti veliki sprejemni anteni na zemlji. Druge naprave na zemlji te mikrovalove spreminjajo v električno energijo. Satelit predstavlja

zato veliko elektrarno v vesolju. Vse to je zaenkrat le v zamislih strokovnjakov, kako bi pridobivali električno energijo. Po mnenju izvedencev bi podoben satelit lahko proizvajal 10 tisoč megavatov električne energije, ali toliko kot 16 elektrarn, kakršno gradijo sedaj v Krškem. Gradnja takega satelita je seveda zelo draga, vendar optimisti računajo, da bo tak satelit — elektrarna, kot ga kaže slika, že okrog leta 2000 dovajal zemlji električno energijo, ki jo bo pridobil od sonca.

na ježu v jutro jaše,
javka in ječi na glas,
jagode si v jerbas baše
in jih je, ko gre prek jas.

Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

JANUAR

Sonce se od daleč skriva,
vrana leta okrog hiše,
tanek veter zunaj piše,
tla pa debel sneg pokriva.

Simon Jenko

K

gre s krasno krizantemo
h Kraševcem na kravji bal:
iskre kreše s tako vnemo,
da je v hipu srčni kralj.

Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

VREMENSKI PREGOVOR

Če v prosincu ni snega,
ga mali traven da.

2. FRANCE PREŠEREN - Rodil se je 3. decembra 1800 na Vrbi blizu Bleda na Gorenjskem. Izhaja iz kmečke družine »pri Ribičevih«. Otroška leta je preživel v čudoviti okolici pod planinami. Na sliki: Prešernova rojstna hiša.

4. FRANCE PREŠEREN - Nato je več let študiral na univerzi na Dunaju in postal doktor prava. Služboval je potem več let v Ljubljani. V pesmi »Vrbi« poje pesnik o svoji dragi domači vasi in vaški cerkvi posvečeni sv. Marku. Na sliki: cerkva sv. Marka.

6. FRANCE PREŠEREN - Pokopan je na starem pokopališču v Kranju. Na nagrobnem spomeniku sta vklesana verza povzeta iz njegove pesmi: »Ena se tebi je želja spolnila, / v zemlji domači da truplo leži«. Na sliki: Nagrobni spomenik v Kranju.

8. FRANCE PREŠEREN - Skoraj vse njegove pesmi so zajete v zbirki »Poezije«. To zbirko je dal natisniti leta 1846. Skoroda ni slovenske družine, ki bi danes ne imela Prešernovih Poezij. Na sliki: naslovna stran Prešernovih »Poezij«.

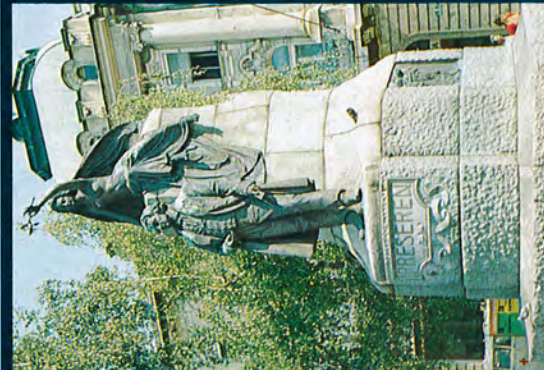
1. FRANCE PREŠEREN - 8. februarja je slovenski kulturni praznik, ker slavimo obletnico smrti našega največjega pesnika dr. Franceta Prešerna. Na sliki: Prešernov portret.

3. FRANCE PREŠEREN - Čim je bil goden za šolo, so ga starši poslali k stricu župniku na Dolenjsko. Osnovno šolo je končal v Ribnici, gimnazijo pa v Ljubljani. V ribniški šoli je Prešeren zapisan v knjigi odličnih učencev. Na sliki: pogled v dnevno sobo in spalnico Prešernove rojstne hiše.

5. FRANCE PREŠEREN - Šele ko je bil star 46 let, mu je oblast dovolila, da je odprl samostojno odvetniško pisarno v Kranju. Tu je živel s sestro Katro. V Kranju je kmalu zbolel in 8. februarja 1849 umrl za vodenico. Na sliki: hiša v Kranju, kjer je Prešerem umrl.

7. FRANCE PREŠEREN - Najlepša Prešernova pesnitev je »Krst pri Savici«. Priljubljena je tudi njegova domoljubna pesem »Zdravljica«. Prešeren je pesnik svetovnega slovesa. Njegove pesmi so predstavljene v skoraj vse evropske jezike. Na sliki: Prešernov spomenik na Tromostovju v Ljubljani.

POZNA
 Doktorja
Francéla Presérna.

Sam dlhce upal in se bli,
 biser in prihran, vrtan in
 nam, do up in stih bli.

V LUTERANSKI
 Narodni Jozef Blaznik.
 1847.

2. POIMENOVANE ŠOLE - Monsignor Ivan Trinko - Zamejski je poučeval kot profesor v videmskem semenišču. Obenem se je uveljavil kot slovenski pesnik, pisatelj, slovničar, prevajalec, filozof, slikar in skladatelj. Na sliki: Trinkov bronasti doprsni kip obokan z vaškim portalom ob zidu ricmanjske šole.

4. POIMENOVANE ŠOLE - Prežihov Voranc je pomemben slovenski pisatelj. Napisal je več romanov, povesti, novel in črtic. Znana je njegova zbirka črtic »Solzice«, ki je namenjena predvsem mladim bralcem. Na sliki: Bronasti doprsni kip Prežihovega Voranca na šolskem dvorišču v Dolini.

6. POIMENOVANE ŠOLE - Doberdobci so se odločili poimenovati šolo po Vorancu tudi zato, ker je napisal roman »Doberdob«. V njem opisuje trpljenje, smrt in razdejanje na avstrijsko-italijanski fronti v prvi svetovni vojni. Na sliki: bronasti doprsni kip Prežihovega Voranca na podstavku na travniku pred šolo.

8. POIMENOVANE ŠOLE - Karel Širok je učiteljeval na Primorskem, dokler ga niso fašisti prisilili, da je pobegnil v Jugoslavijo. Pisal in pesnil je predvsem za mladino. V posebni pesniški zbirki opeva Bazoviške junake. Na sliki: bronasti doprsni relief Karla Široka na lesenem panoju na hodniku šole v ulici Donadoni.

1. POIMENOVANE ŠOLE - 23. maja 1976 je bila poimenovana ricmanjska celodnevna šola po narodnem buditelju in pesniku Ivanu Trinko - Zamejskem. Trinko se je rodil 1863 v Trčmunu v Beneški Sloveniji in tam tudi umrl leta 1954. Na sliki: šolsko poslopje v Ricmanjih.

3. POIMENOVANE ŠOLE - Osnovno šolo v Dolini so poimenovali 24. aprila 1977 po koroškem pisatelju Prežihovem Vorancu. Rodil se je 1893. leta v Podgori pri Kotljah v Mežiški dolini. Umrl je v Mariboru leta 1950. Na sliki: osnovna šola v Dolini.

5. POIMENOVANE ŠOLE - Dober mesec dni kasneje in sicer 29. maja 1977 so poimenovali po Prežihovem Vorancu tudi osnovno šolo v Doberdobu. Pisatelju je v resnici pravo ime Lovro Kuhar. Javnosti je poznan kot Prežihov Voranc, ker je s tem psevdonimom objavljaj skoraj vsa svoja dela. Na sliki: osnovna šola v Doberdobu.

7. POIMENOVANE ŠOLE - Tržaška osnovna šola v ulici Donadoni je od 19. marca 1978 poimenovana po mladinskem pesniku Karlu Široku. Rodil se je v Šmartnem v Goriških Brdih leta 1889. Ustreljen je bil leta 1942 kot talec v Dragi nad Begunjami. Na sliki: šolsko poslopje v ulici Donadoni.

L

lomasti po livadi —
z lečo leva gre lovit:
v levo gleda ponavadi,
lev pa je na desni skrit.

Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

Slovenska ljudska

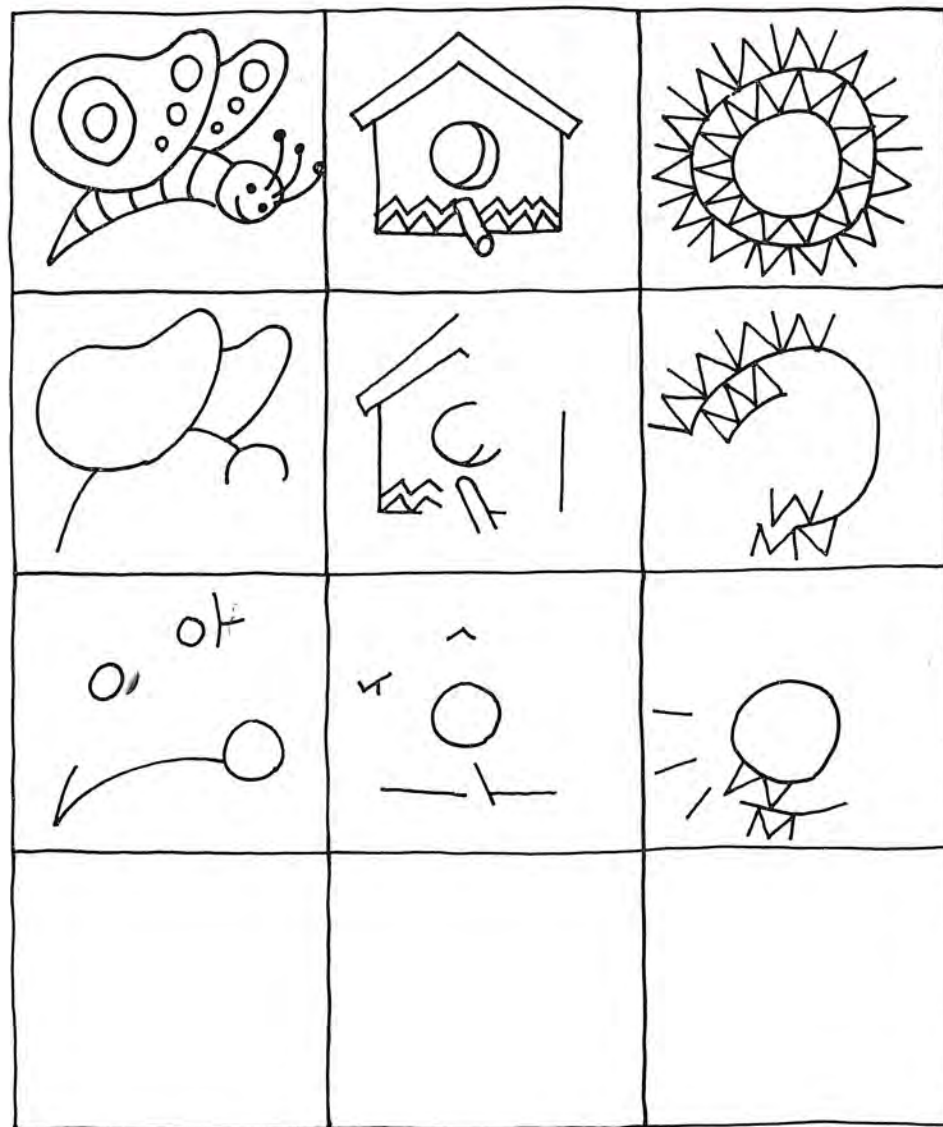
Poje, poje v grmu kos:
nisem reven, če sem bos.
Moj je tale širni les.
V njem je šest krat tri dreves.
Kdor jih kupi, jih prodam.
Potlej hišo si zgradim, da v njej zimo
[preživim.]

JE ŠEL Z IN NA
SPREHOD K . BIL JE TAKO
VESEL, DA JE SKOČIL V .
ZMOČIL SI JE IN , ZATO
GA JE ZULA. DA SE NE BI
PREHLADIL, MU JE ZAVIL
Z , POTEM STA GA IN
PELJALA Z DOMOV.

Nedokončane risbe

V zgornjih vrstah so risbe nepopolne.
Skušaj jih dokončati, nato jih tudi pobarvaj.

MOJCA, MEDVEDEK IN NJUNA ZGODBA

No, je pripomnil dedek, vojna se je šele začela.

Prav imaš, dedek, mu je odvrnil oče. Odšli bomo v gozdove ...

Kaj tam ni vojne? je vprašala Mojca.

Vojna je zdaj povsod. A vsaj ni le štirih sten in neprestanega skrivanja!

Zatulil je letalski alarm.

Pojdimo v zaklonišče! je rekla babica.

Vi kar pojdite, je odmahnil oče. Jaz ne grem nikamor!

Pi bi le, mu je prigovarjal dedek. Železniško postajo bodo najprej bombardirali, tukaj je najbolj nevarno!

Priletela so letala. Kmalu so padle prve bombe. Nato je močno tresčilo.

Mojca! Mojca! je klicala mama.

Tukaj sem!

Si še cela?

Nič mi ni. Kje je pa moj Medo?

Tule, je rekel oče. Tudi nama nič ni.

Svaril sem te, je rekel dedek očetu.

Zdaj je, kar je, je odvrnil oče. Zdaj gremo!

Oče in mama sta se začela odpravljati.

Pa Mojca? je zaskrbelo babico. Tako majhna je še ...

Na Mojco se lahko zaneseva, je rekla mama. Z nama bo šla, je rekel oče.

Pa dedek? Pa babica? je vprašala Mojca.

Midva ostaneva, sta rekla dedek in babica. Za naju ne skrbite!

V varstvu noči so zbežali z doma. Oče je nosil Mojco, Mojca medvedka. Mama je s težavo lovila velike očetove korake.

Hitreje, hitreje! ji je prigovarjal oče. Za nami gredo!

Kdo gre za nami? je vpraševala Mojca.

Tuji vojaki. Ne marajo nas!

Zakaj gredo potem za nami?

Zato, ker je vojna!

Bežali so proti daljnim gozdovom. Mama se je spotikala, oče je čedalje teže nosil malo Mojco.

Ali bomo kmalu tam?

Samo še malo. Vzdržimo!

Padali so in se dvigali, hiteli so in se ozirali. Nebo za njimi je bilo vse rdeče.

Čisto za nami so že! Naprej!

Naposled so vendarle dosegli redek gozd. Vse gostejši je bil in temnejši.

Tu ni sonca, ni sončka, je tožila Mojca.

Že pridemo spet na sonce, je tedaj dejal nekdo poleg njih.

Mojca se je prestrašila. Zagledala je ljudi v zelenih uniformah in s puškami v rokah in je kriknila:

Za nami so prišli!

Ne boj se, jo je opogumljal oče. To so naši. Ti nam ne bodo storili nič hudega. To so partizani!

Zakaj pa tudi ti nosijo puške?

Ker je vojna!

Ko se je zmračilo, so vsi skupaj stopili v dolgo vrsto. Vso noč so hodili. Spali so, medtem ko so hodili, in hodili, medtem ko so spali. Zjutraj so se znašli ob vnožju visokih gora. Svet pod njimi se je odprl, zagledali so polja in doline, mesta in vasi.

Tja se bomo vrnili, so rekli partizani.

Mojca je rekla:

K dedku in babici!

Oče in mama pa sta ji pritrdila: Tja!

Podnevi so počivali v senci gora. Zvečer so prebredli reko in zdaj že vso noč spet nekam hite.

Kaj je? Zakaj smo obstali?

Pred nami je vas. Ne vemo, če je naša. Izvidniki so šli pogledat.

Nenadoma pa se je razširila radostna vest:

Naša je, naša! Borci, naprej!

Partizani so zapeli in harmonikar jih je spremljal. Tako so stopili v vas. Priredili so miting. Eden izmed partizanov je govoril:

Tovariši! Ne damo se! In nismo več sami! Sovražnik povsod doživlja poraze. Vendar nas čakajo še težki boji. A zmaga bo naposled naša!

In potem so partizani spet zapeli in neka partizanka je deklamirala pesem o svojih padlih sinovih — partizanih. Zbor je nato tiho zapel žalostinko. A spet se je oglasila harmonika in udarna pesem. Tako so odšli med vzklikanjem iz vasi.

(DALJE)

Ivan Furlanič - Mario Šušteršič

Borut Petrič

športnik Slovenije

Konec decembra je bila v Kranju proglašitev najboljših slovenskih športnikov. Med moškimi je bil te časti deležen doslej najuspešnejši jugoslovanski plavalec Borut Petrič, ki je v minuli sezoni dosegel največji uspeh na svetovnem prvenstvu v Berlinu: drugo mesto in srebrno kolajno na 1500 metrov.

Po končanem slavlju v Kranju je Borut Petrič v prisrčnem klepetu povedal marsikaj zanimivega. S plavanjem se je aktivno začel ukvarjati 1972. leta, ko je imel nekaj več kot deset let. Prej je igral vaterpolo. Zaslugo, da je Borut postal plavalec, imata njegova starša, ki sta bila tudi aktivna plavalca. Poleg tega mu je oče često očital, da ne bo nikoli postal dober vaterpolist, če ne bo odličen plavalec. Borut je potem še povedal, da se bo s plavanjem ukvarjal do 1981. leta, ko bo v Splitu evropsko prvenstvo, potem pa bo nastopal le za svoj domači klub »Triglav« iz Kranja.

Za letošnjo in prihodnjo sezono ima prizadevni Borut jasne in zahtevne načrte. V plavanju mora doseči še boljše rezultate, ker le na tak način ne bo zaostajal za svetovnim plavalnim vrhom. Poleg tega mora dokončati srednjo šolo, nakar misli na univerzo in izbrati pot pravnika. A pojdemo po vrsti. Na letošnjih mediteranskih igrah v Splitu misli Borut osvojiti zlati kolajni na razdaljah 400 in 1500 metrov prosto, vendar ne misli izboljšati osebnih rekordov na najdaljši plavalni razdalji, ampak samo na 200 in 400 metrov. To pomeni, da sta si s trenerjem zastavila cilj izboljšati osnovno hitrost, ki naj bi Borutu prihodnje leto pomagala pri izboljšanju rekordov na najdaljši razdalji. S tem pa ne misli, da bo na olim-

pijskih igrah v Moskvi odločilna hitrost, temveč še drugi činitelji, med temi tudi izredno dobra telesna in psihična priprava. Glede na dejstvo, da se zna Petrič v odločilnih nastopih zelo dobro pripraviti, nas prav gotovo ne bo razočaral, ne v Splitu in ne v Moskvi.

Borut pravi, da ima vrhunski šport dve platí medalje. Najprej zahteva veliko odrenkanja, žrtvovanja in garanja; na kratko, celega človeka. To seveda ni najbolj prijetno. Toda, kadar stopaš na oder zmagovalcev, je ta trud vsaj delno poplačan. Poleg tega na

raznih tekmovanjih spoznaš nove dežele, srečuješ nove ljudi in si nabiraš izkušenj za poznejše življenje, česar ti ne more dati nobena šola.

V zvezi z zasnovanim delom na področju plavalnega športa je Borut Petrič mnenja, da se jugoslovanskemu in zlasti slovenskemu plavanju obetajo boljše časi. Pravi, da bo v najkrajšem času dobil še mnogo ena-

kovrednih naslednikov, seveda če bodo zavzeto delali.

Bralcem Galeba Petrič priporoča, da bi se prav vsi pridno naučili plavati, ker pač živimo ob morju. Na koncu je poudaril, da bi morali Slovenci v Italiji imeti svoj plavalni klub, ker bi se edino na tak način lahko uveljavili v tej vse bolj popularni športni panogi.

Saša Rudolf

Športna šola

Gibanje je za mlado telo potrebno. Bolj se gibate, bolje se boste počutili. Žal telovadba v šoli ne zadostuje, zato so nekatera športna društva resno pomislila na strokovnejši pristop k telesni vzgoji šolarjev. V preteklih letih je pošolska telovadba bila bolj na osnovi pobud posameznikov in je bila večkrat le na amaterski ravni.

Športno združenje BOR, športno društvo SIRENA in SLOVENSKO PLANINSKO DRUŠTVO v Trstu so zato skupno z združenji staršev na osnovnih šolah pri Sv. Ivanu, na Katinari, v Ul. sv. Frančiška, v Ul. Donadoni, pri Sv. Jakobu, v Barkovljah, pri Sv. Ani, v Škednju in Rojanu dala pobudo za ustanovitev ŠPORTNE ŠOLE. V ta namen je bil že ustanovljen pripravljalni odbor z nalogo, da čimprej izpelje to pobudo.

Glavna težnja je, da bo delo s šolarji potekalo izključno na strokovni ravni s pomočjo izkušenega osebja, saj gre za vzgojno delo, ki presega meje telesne kulture. Za vse otroke morajo biti pogoji čimbolj izenačeni in zagotoviti je treba tudi zdravniško nadzorstvo. Prav tako morajo biti tudi obveznosti za vse učence in učenke enake.

Pošolska telovadba naj bi torej v tem letu prerasla svoje dosedanje meje in po-

stala resnična šola, ki naj bi otrokom posredovala kar se da popolno telesno vzgojo. Do konca letošnjega šolskega leta bodo torej že opazni novi prijemi, kajti pripravljalni odbor se je že lotil resnega dela. Spored namreč predvideva tekmovanja, izletništvo, testiranje in podobno. Zagotovljen bo tudi vsaj en, če ne dva zdravniška pregleda. Na razpolago bo tudi značka, saj razpis natečaja objavlja GALEB na drugem mestu.

ŠPORTNA ŠOLA je namenjena vsem osnovnošolcem, pa tudi najmlajšim, tistim, ki obiskujejo otroški vrtec. Pobudniki računajo, da bodo prihodnje leto ŠPORTNO ŠOLO razširili tudi na dijake nižjih srednjih šol.

Uspeh pobude je seveda tesno povezan na odziv in na množično udeležbo. Že sedaj obiskuje pošolske telovadne tečaje okrog 140 otrok iz zgoraj navedenih osnovnih šol. Cilj, ki si ga ŠPORTNA ŠOLA zastavlja pa je, da bi svoje usluge posredovala vsem šolarjem, zlasti tistim, ki so potrebni korektivne telovadbe. Zato otroci, ne zamudite take lepe priložnosti. V družbi svojih sovrstnikov se boste po taki telovadbi prav dobro in prijetno počutili.

Brošura SZ »BOR«

Ce se ne veste, je Športno združenje BOR v počastitev 20-letnice svoje dejavnosti, izdalo lično brošuro, ki prinaša vrsto člankov o dvajsetletni zgodovini Združenja in dejavnosti v raznih športnih panogah. Ne bomo tu navajali vsebine posameznih člankov. Velja pa povedati, da vsebuje brošura na zadnji strani nekakšno beležnico, v katero vam bodo športni referenti vpisovali prisotnosti na tekmah, v katerih nastopajo ekipe SZ BOR. Če boste hodili na tekme in dobili podpise referentov, boste ob zaključku športne sezone lahko dobili razne nagrade, in sicer Borove nalepke, značke in tudi majice.

Brošura je v prodaji tudi v Tržaški knjigarni.

L. A.

Dušan Jelinčič

Čar zasneženih planin

Prišla je zima in gore je prekrila debela snežna odeja, ki je na oko tako privlačna. Sneg prekrije tudi vse gorske poti in steze in tako otežkoča planincem hojo na vrhove. Kako torej izkoristiti zimsko sezono in sneg v planinskem svetu, ne da bi bilo treba čakati na lepa poletna vremena, kadar se lahko po mili volji podamo v gore in na vrhove?

Odgovor je na dlani: smučanje in vse, kar je z njim povezano. Na snegu se lahko igramo, smučamo, sankamo, kepamo in postavljamo snežake. Skratka, sneg nam lahko nudi mnogo razvedrila in zabave, če si bomo znali pomagati in izkoristiti prednosti lepih zasneženih poljan.

Prvo razvedrilo je vsekakor smučanje. V

naših krajih in v sosednji Sloveniji je mnogo smučarskih središč, smučanja pa se lahko nauči že petletni otrok, seveda z dobrim učiteljem. Potrebuje seveda smučarsko opremo, ki je žal precej draga in bo tudi vedno dražja. Za smučanje je treba imeti smučke, palice, posebno obleko, rokavice, kapo in primerne čevlje. Tako opremljeni se lahko podamo v najbližja smučarska središča, na primer v Kalič, na Črni vrh, Lokve, Krvavec, Kranjsko goro, Vogel in druge kraje v Sloveniji, ali pa pri nas na Trbiž, Nevejsko sedlo, v Ravascletto, Zoncolan, Mokrine, ali še dlje v Piancavallo, Auronzo in še kam drugam.

Sneg pa ne pomeni samo smučanje v zimskih športnih središčih, kjer te sedežni-

ce in vlečnice pripeljejo na vrh vzpetine, ti pa se samo spustiš navzdol po progi. Sneg pomeni tudi smučarski tek, kar bi lahko imenovali »sprehod po snegu«. Tu se ne spuščaja po teptanih progah, temveč samo hodiš po zasneženih poteh in stezah na posebnih smučeh, ki so relativno poceni.

Sneg pomeni tudi turno smučanje. To je smučanje po svežem snegu, po divjih in neznanih belih poljanah, kjer se ne samo spuščaja, ampak tudi vzpenjaš po strminah.

Tako lahko v enem samem dnevu presmučajaš mnogo kilometrov. Seveda sta za tako smučanje potrebni odlična priprava in dobra fizična kondicija.

Ti so trije načini smučanja in »potepanja« po snegu. Še bi jih lahko naštevali, od sankanja, do drsanja. Vendar naj bo za sedaj dovolj, saj smo prepričani, da smo dovolj jasno prikazali, da je gorska pokrajina tudi pozimi zelo privlačna in ima svoj poseben čar in lepoto.

Marij Čuk

Dobra knjiga nam uri možgane

Prazniki so vendarle vsi mimo, mimo so obiski, ki so nas motili pri branju, tako da bomo sedaj spet lahko segli po dobri knjigi. Kaj pa je dobra knjiga? Dobra knjiga je tista, ob kateri pri branju nadvse uživamo, nam odkriva neznane svetove, uri razum in možgane, skratka, plemeniti nas in nam je vodilo v življenje.

Nedvomno je dobra knjiga tudi »PETER KLEPEC«, ki jo je napisal znani primorski

pisatelj France Bevk. Bevka prav gotovo že vsi poznate, predvsem starejši učenci, saj je ta pisatelj posvečal posebno skrb prav mladini. Najbrž pa ste tudi že slišali za njegovo delo »Kaplan Martin Čedermac«, v katerem Bevk pripoveduje o težki usodi naših beneških rojakov, ki še danes ne smejo javno uporabljati svojega slovenskega jezika.

No, pa dovolj o tem, saj vas bodo o pomenu Franceta Bevka poučili vaši učitelji, oziroma učiteljice. Na tem mestu bom raje spregovoril nekaj besed o Petru Klepcu. Klepec je bil šibak fantič, ki je živel s svojo materjo v veliki revščini. Da bi kaj prislužil, je šel k sosedu za pastirja in pasel ovce s sebi enakimi dečki, ki pa so bili seveda močnejši od njega. Petra so stalno zasmehovali in ga topli, tako da si je naš pastirček želel samo nečesa: postati močan. To se mu je na čudežen način tudi uresničilo, kako pa se zgodba konča, boste zvedeli, brž ko boste stopili v Tržaško knjigarno in si nabavili to lepo knjigo. In da je knjiga zares lepa, se boste prepričali na svoje oči, saj jo

krasijo sijajne risbe slovenskega ilustratorja Marjana Mančka.

Brata Grimm sta tudi zelo znana avtorja v svetu mladinskega pripovedništva. Tokrat vam predstavljam njuno delo »MIZICA POGRINI SE«, ki je v svetu zelo znano in je za vse otroke, starejše in mlajše, hvaležno branje. Gre za pravljico o krojaču, ki je imel tri sinove in hudomušno kozo. Ta koza je bila tudi zelo lažnjiva in požrešna, saj se je s paše vračala vedno lačna. Nekega lepega dne... No, naj bo za tokrat dovolj. Ne smem vam povedati celotne vsebine, sicer bi vas prikrajšal na užitku.

Tudi to knjigo, z ilustracijami **Kostje Gatinika**, boste dobili na knjižni polici Tržaške knjigarne. Zato pohitite v Ul. sv. Frančiška, da vas kdo ne prehit!

Danilo Gorinšek

Ilustr. Leon Koporc

Ta Jumbo v Afriki živi in je seveda slon, kot hiša skoro velik je, težak pa nekaj ton.

Ta Jumbo k svoji Jumbici rad odtacal bi v vas, v pragozdu daljnem čaka nanj, rad ji poslal bi glas.

Pa sede za pisalni stroj, papir mu vstavi bel, bi rad natipkal slonici, da k njej bo v vas prišel.

Ko Jumbo se dotakne tipk s težko nogó, namah pa stroj pisalni se zdrobi, za njim le ostane — prah...

Kako pa Jumbici sedaj naj pošlje v pragozd glas, da vsèkakor počaka nanj, ker pride k njej vsak čas?

»Ne bo čakála zdaj na mé!« naglas slon zaihti, posmuka z rilcem velik list in briše si oči.

JUMBO

Za Jumbico, za slonico pa je še sreča to, ker če orjak jo bi objel, — zmečka jo še lahko...

DRAGI ŠOLARJI,

dajem vam dobrohoten nasvet!

Odkrito vam povem, da vaši dopisi niso kaj prida zanimivi. Kar naprej se ponavljajo eni in isti naslovi, na primer: **Moja žival, Moja sestra, Moj sošolec, Na sprehodu...**, ali pa opisujete stvari, o katerih se učite v šoli.

Ali se vam zdijo taka pismenca res zanimiva, vsebinsko dovolj bogata in izvirna? Pomislite malo, koliko nenavadnih reči doživljate vsak dan, prijetnih in neprijetnih, veselih in žalostnih, pa še kaj smešnega vmes! Toliko stvari, o katerih bi bilo vredno pisati.

Pa nič!

Največ prejmem takih pisem, ki ste jih kot spise napisali v šoli in so vaše učiteljice poskrbele, da so sploh prispela na naslov revije. Tudi kakšno risbico bi lahko poslali, ker dobro vem, da radi rišete.

Naj torej ti moj nasveti ne gredo v prazno. Dobrovoljno jih sprejmite in se potrudite. **GALEB** je vendar vaša revija in vi sami ste njeni soustvarjalci! Mar ni to lepo?

Pa še nekaj: revijo **GALEB** prejema odslej tudi vaši sovrstniki širom po Sloveniji. Prav s tolikšnim veseljem in zanimanjem jo prebirajo kot vi. Koliko jim bo vseč rubrika, v katero pišete vi sami, je torej odvisno prav od vas, vaše domiselnosti in prisrčnosti.

UREDNIKA

rubrike »Šolarji pišejo«

MOJA SOŠOLKA

Elizabetho sem spoznala v šoli. Je zelo pridna učenka, lepo riše in nima umazanih

zvezkov. Elizabetha je moja prijateljica. Zelo je prijazna in nekega dne mi je tudi posodila svinčnik. Rada nosi kite. Ko je bila rediteljica, je pazila, da niso nekateri učenci motili učiteljice in ostalih sošolcev, ki so pisali ali računali.

Neva Zaghet

2. r. OŠ »Oton Župančič«
SV. IVAN

SONCE POTUJE PREKO TRSTA

Sonce vzhaja izza hriba. Jutranja zora je zbudila ptičke. Opoldne je sonce najvišje nad zvonikom. Zvečer zahaja za morje. Ob soncu je večerna zarja.

Lara Vessel

2. r. OŠ »Oton Župančič«
SV. IVAN

PRI KOSILU V ŠOLI

Napisala bom, kako je pri kosilu v šoli. Ka manjka pet minut do poldne, gresta dva reditelja v jedilnico pripravljat mize in nosit krožnike s hrano na mize. Ko je vse pripravljeno, nas obvestita. Učenci si hitro umijemo roke in se postavimo v vrsto. Ko nam učitelj reče, naj gremo v jedilnico, skoraj vsi tečejo in se prerivajo. Pri kosilu ima vsak učenec svoj določen prostor. Jaz sedim z Loredano, z Aleksijo in z Valentino. Kadar jemo, klepetamo med sabo. Kosilo kuhata gospa Vanda in njena pomočnica, gospa Loredana. Vsak dan skuhata kaj drugega. Nekatere jedi pa meni ne ugajajo, kot klobasa, zelenjavna juha, krompir, ječmen, ocvrta jajca. Tudi kuhano meso in sir ne posebno. Kuharici sta rekli, da smo sitni. Ko vsi pojemo, se postavimo v vrsto in gremo v razred ali pa na dvorišče. Medtem reditelji pobrišejo mize. Zelo sem vesela, ker kosim v šoli.

Štefanija Marsič

5. r. OŠ »Ivan Trinko - Zamejski«
RICMANJE

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je zajček. Njegovo telo je pokrito s tanko kožico in gosto, lepo dlako. Ima zelo majhen repek in je plašen, na glavi pa ima dva dolga uhlja. Hrani se s suhim kruhom, travo, koruzo, z mlekom, vodo in tudi z že pripravljeno hrano za zajke, ki morajo skotiti mladiče. Zajec je tudi ponoči. Moj zajček živi v prostorni kletki.

Zajčki imajo več sovražnikov. Med temi so pes, lisica, divje zajce pa lovijo tudi lovci.

Štefanja Marsič

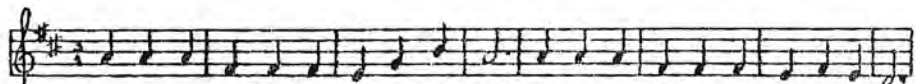
5. r. OŠ »Ivan Trinko - Zamejski«
RICMANJE

Janez Bitenc

Sneženi mož

Tin-ček in Ton-ček pa Jur-ček z va-si, ke-pe va-li-jo vsem tren se mu-di.
Pi-sker na gla-vo, ko-ren-ček za nos, str-ga-ne če-vlje, da mož ne bo bos.

Tu-kaj so no-ge in to-ke je trup še gla-vo in ro-ke in mo-žek bo ukup.
Zakaj ko go-tov je za-ra-jaj-mo vsi, mo-žek sne-že-ni naj dol-go ži-vi.

10-LETNICA PROSVETNEGA DRUŠTVA »FRAN VENTURINI«

Prosvetno društvo »Fran Venturini« so ustanovili leta 1968. Ob desetletnici društva so v petek, 8. decembra 1978, priredili v gledališču »France Prešeren« v Boljuncu kulturno prireditev. Kot gostje smo nastopili tudi mi učenci. Prireditev se je pričela ob 17. uri, prva pa je nastopila naša folklorna skupina. Nato smo še zapeli tri pesmi. Nazadnje je pel zbor »Fran Venturini«. Preden pa so nastopili, jih je mnogo ljudi obdarovalo. Tudi predstavniki iz Korpa so jim prišli čestitat. Društvo pa je vsakemu pevcu poklonilo priznanje. Zvrstilo se je tudi več govornikov. Na prireditev je prišlo mnogo ljudi, saj je lepo praznovati take obletnice.

Tanja Stefani
5. r. OŠ »Ivan Trinko - Zamejski«
RICMANJE

NASOP PANTOMIMA ANDREASA VALDESA

Našo šolo je obiskal znan umetnik pantomime Andreas Valdes. Rodil se je na Kubi. Tam je že s štirimi leti nastopal v cirkusu, z osmimi leti pa je igral v otroških predstavah. Nato pa je postal plesalec in igralec. Kasneje se je začel ukvarjati z miko. Potoval je v razne države, celo v

Ameriko, kjer je snemal več filmov. Govori kar šest jezikov, tri pa razume. Preden je nastopil, nam je učiteljica prebrala njegov življenjepis. Najbolj mi je ugajal, ko je posnemal ribiča. Prikazal nam je več prizorov, kot lovca, očeta, profesorja in druge. Naslovi so bili napisani na kosih blaga, ki nam jih je prej pokazal. Predstava je trajala eno uro, nam pa se je zdelo, da le pet minut, tako je bilo zanimivo. Zelo lepo zna posnemati, saj vsak dan pridno vadi. Pantomim Andreas Valdes je obiskal že več slovenskih šol v Trstu in okolici. Mi učenci smo bili predstave zelo veseli.

Andrej Cossutta
5. r. OŠ »Albert Širk«
KRIŽ

MOJ BRAT

Moj brat hodi z mano v šolo, a ne v isti razred, ker je mlajši od mene. Jaz obiskujem 4. razred, on drugi. Večkrat je len, ker noče pisati in se hoče le igrati. Ko se srečamo s prijatelji, začne uganjati norčije. Skoraj vsak dan se pomeriva, kdo od naju je močnejši. Čeprav je manjši, me vedno premaga. Po končani »bitki« pa sva takoj spet prijatelja.

Sabrina Zezlina
4. r. OŠ »Dragotin Kette«
UL. SV. FRANČIŠKA

MOJA PRIJATELJICA

Moja najboljša prijateljica se imenuje Francesca. Je plavalaska in hodi v italijansko šolo, v tretji razred. Ima osem let in je visoka skoraj kot jaz, le da je bolj debela. Ima rjave oči. Vsako soboto in nedeljo sem lahko skupaj z njo. Včasih se igrava pri njej doma, včasih pa pride ona k meni. Moji prijateljici zelo ugajajo slaščice, tudi in »paštašuta«. Nalog ne piše rada, vedno se hoče le igrati gospodične ali pa kvaritati.

Francesca ima tudi lepo črno psičko, ki ji je ime Kika. Včasih jo peljeva na sprehod. Vedno sva prijateljici, čeprav se kdaj pa kdaj tudi razjeviva.

Jadranka Čulav
4. r. OŠ »Dragotin Kette«
UL. SV. FRANČIŠKA

Katja Superina
Likovni tečaj OŠ SV. JAKOB

MOJ BRAT

Moj brat je zelo, zelo poreden, posebno v šoli. Nikoli noče pisati. Ko bo prišla mama v šolo, jih bo dobil. Mojemu bratu je ime Sandro Massimiliano. Ima rjave oči in svetle lase. Hodi v isto šolo kot jaz, v tretji razred. Oba stanujeva v dijaškem domu.

Barbara Santonocito
4. r. OŠ »Dragotin Kette«
UL. SV. FRANČIŠKA

MOJA SESTRA

Moja sestra se imenuje Marija. Ima šestnajst let in obiskuje tretji razred Znanstvenega liceja »France Prešeren« v Trstu. Ima

rjave lase in zelene oči. Zelo rada smuča in je že večkrat prejela kolajno. Igra tudi odbojko pri ekipi »Sokol«. Včasih mi pomaga pri domačih nalogah. Svojo sestro imam zelo rad.

Marjan Peric
4. r. OŠ »Virgil Šček«
NABREŽINA

KAKO SMO SE SPOMNILI VIRGILIA ŠČEKA

4. junija lani smo poimenovali našo šolo po Virgilu Ščeku. Virgil Šček je bil duhovnik in pisatelj. Služboval je v Trstu in na Krasu. Širil je našo vero in spodbujal ljudi k rodoljubnosti. Zlasti je skrbel za slovensko mladino. V rimskem parlamentu je branil pravice Slovencev pod Italijo.

V začetku šolskega leta smo šli v Avber, kjer je Virgil Šček pokopan. Obiskali smo cerkev, kjer je služboval. Pri maši, ki je bila posvečena V. Ščeku, je gospod župnik govoril o njem. V šoli pa nam je pokazal film o proslavi ob poimenovanju šole in o izletu v Avber. Vsi učenci nabrežinske šole smo ponosni, da naša šola nosi ime po Virgilu Ščeku. Želim, da bi se vsi učenci ravnali po njegovih naukih, saj potem njegovo delo in trud nista bila zaman.

Jana Gruden
3. r. OŠ »Virgil Šček«
NABREŽINA

KAKO SMO SE ORIENTIRALI

Neki ponedeljek smo imeli zemljepis, in ker je bil lep sončen dan, smo šli na dvorišče, da bi se orientirali. Bilo je poldne in sonce je bilo ravno nad nami. Rekli smo, da pada naša senca opoldne proti severu. O tem smo se tudi sami prepričali. Razprostrli smo roke in opazovali svojo senco. Pokazala nam je, kje je sever. Ker je bil sever pred nami, je bil za nami jug, na desni vzhod, na levi pa zahod. Ugotovili smo, da leži Gročana na vzhodu, na severu pa Gropada, na jugu Boršt, na zahodu pa Katinara. Učitelj iz italijanske šole nas je fotografiral in sedaj imamo tudi spomin na našo orientacijo na šolskem dvorišču.

Milena Grion
3. r. OŠ »Primož Trubar«
BAZOVICA

V MIRAMARSKEM PARKU

Bil je lep sončen dan pa smo šli vsi učenci šole Primož Trubar v Miramar. Za miramarskim gradom je lep obširen park, kjer so gredice s cvetjem. Sprehajali smo se po naravnem gozdu in videli veveričke. V parku so lepe ozke stezice, senčne poti, široke drevoredne poti in stopnišča. Videli smo več vrtnih ribnikov, v njih so plavale

rdeče, bele in sive ribe. Na dnu je ležal denar, ki jim ga mečejo ljudje. V majhnem jezeru smo videli labode. Še mnogo lepega in zanimivega je v miramarskem parku in prav rada ga obiščem.

Mikela Drnovšček
3. r. OŠ »Primož Trubar«
BAZOVICA

Luciano Lippolis
Likovni tečaj OŠ SV. JAKOB

SEJEM SV. MARTINA

Kot vsako leto je bil tudi lani praznik sv. Martina, ki je zaščitnik Proseka. Cerkev na Proseku je posvečena prav temu svetniku in slika na vhodnih vratih prikazuje sv. Martina, kako daje beraču polovico svojega plašča. Na Proseku je bilo ob prazniku sv. Martina polno stojnic, kjer so prodajali igrače, pečene kostanje, sadje, mandorlat in druge sladkarije, pa tudi stojnice z oblekami in s čevlji so bile. Proti Devinščini so prodajali prašičke, koze in konjičke — ponije, pa razno posodo, steklenice, vaze in drugo. Za otroke so bili postavljeni vrtljaki, da smo se lahko zabavali. Jaz sem si šla ogledat sejem prašičkov in tudi stojnice sem si ogledovala. Tudi prihodnje leto bo praznik za sv. Martina in spet si bom šla ogledat sejem.

Manuela Brischia
5. r. OŠ PROSEK

PRVA SLOVENSKA ŠOLA V TRSTU

Šola sv. Cirila in Metoda je bila prva slovenska šola v Trstu. Ustanovili so jo pri Sv. Jakobu leta 1888. V to šolo je hodilo mnogo otrok, a razredov je bilo malo. Otroci so prihajali od zelo daleč in peš. Takrat se v šolo niso vozili kot danes mi. Ker ni bilo mnogo učilnic, so bili v razredu precej na tesnem. Kasneje so odpri še podružnico te šole na Akvedotu v središču mesta. Otroci so radi hodili v šolo, ker so se tam naučili govoriti pravilno slovensko. Ta šola pa ni bila državna, ampak zasebna. V času fašizma so jo prepovedali in zaprli.

Erika Barbiero
3. r. OŠ »Karel Širok«
UL. DONADONI

V nedeljo, 10. decembra lani, so praznovali 90-letnico, odkar je bila ustanovljena Ciril-Metodova šola, ki je bila prva slovenska šola. To je bilo takrat, ko je Trst spadal še pod Avstrijo. Otroci, ki so prihajali v to šolo iz vseh delov Trsta in okolice, so danes že starejši ljudje. Še sedaj imajo na to šolo lepe in prijetne spomine. Nekateri so jih tudi objavili v časopisu. Pravijo, da so se pridno učili ter lepo pisali.

Ester Vasta
3. r. OŠ »Karel Širok«
UL. DONADONI

V šolo sv. Cirila in Metoda so hodili tudi naši starši. Ko ne bi bilo te šole, bi morali hoditi v italijansko ali pa v nemško. V razredu je bilo veliko otrok. Dečki in deklice takrat niso bili skupaj v razredih. Šola je imela tudi dva vhoda: enega za dečke in enega za deklice.

Petra Jereb
3. r. OŠ »Karel Širok«
UL. DONADONI

Učiteljica nam je pri pouku pripovedovala o prvi slovenski šoli v Trstu. To je bila šola sv. Cirila in Metoda. Šola je bila velika, bilo je osem razredov, ki so bili številčni. Otroci so prihajali tudi od zelo daleč. Takrat so bile bolj hude zime, kot smo jih vajeni sedaj, in otroke je zeblo, ko so prihajali v šolo, saj so bili slabo oblečeni. Skoraj vsi so bili iz revnih družin. Najbolj revnim so dajali hrano v šoli, dobri ljudje pa so pomagali, da je šola redno delovala. Po prvi svetovni vojni je bila šola odprta še nekaj let, dokler je niso fašistične oblasti ukinile. Učitelji in učenci so bili žalostni in potrti, ker niso imeli več svoje slovenske šole.

Žal, brez podpisa!

Tudi moj nono je hodil v prvo slovensko šolo sv. Cirila in Metoda. Pozneje pa je postal na tej šoli učitelj, kjer je poučeval, vse dokler je niso fašisti zaprli. Po drugi svetovni vojni je nastala v tej stavbi tiskarna in uredništvo Primorskega dnevnika, kjer dela tudi moj očka.

Poljanka Pavletič
3. r. OŠ »Karel Širok«
UL. DONADONI

90-letnico ustanovitve prve slovenske šole sv. Cirila in Metoda v Trstu smo praznovali decembra lani v Kulturnem domu. Povedali so nam, da se je pouk na tej šoli pričel 15. oktobra leta 1888. Trajal pa je do šolskega leta 1929/30, ko so jo fašisti ukiniteli. Šola je imela izredno zavedne učitelje, ki so znali iz slovenske mladine ustvariti zavedne antifašiste in tudi poznejše borce v narodno osvobodilni borbi.

Boris Grahonja
3. r. OŠ »Karel Širok«
UL. DONADONI

O prvi slovenski šoli v Trstu sta nam pisala še Davorin Gombač in Jordan Pisani oba iz 3. r. OŠ »Karel Širok«.

LEPI BESEDI: PROSIM IN HVALA

Deklica Alja je šla v gozd po gobe. Tam je srečala starko, ki je nabirala drva za zimo. Starka jo je ogovorila: »Prosim te, deklica, pomagaj mi nabrati nekaj suhih vej!«

Alja ji je rada pomagala. Starka se ji je lepo zahvalila in odšla svojo pot. Med potjo domov je Alja razmišljala o dveh besedah: prosim in hvala.

»Saj res, kako malokrat ju izgovorimo — ti dve besedi!« In trdno je sklenila, da jih bo odslej tudi sama pogosteje uporabljala.

Poljanka Pavletič
3. r. OŠ »Karel Širok«
UL. DONADONI

Kar lepo zgodbo si je izmislila Poljanka, kaj menite, otroci? Pa ne le lepo, tudi poučno, zato jo dvakrat preberite!

NEDELJSKI SPREHOD

V nedeljo sem bil na sprehodu. V šolo sem naslednji dan prinesel hrastovo vejo, na kateri so bile tri »žogice«. Imenujejo se šiške. Eno smo zlomili. V njej so bile ličinke šiškarice. Učiteljica nam je povedala, da je šiškarica škodljivec. Tudi o hrastu smo se učili. Mogočno drevo je to, zraste do 40 metrov visoko, korenine ima globoko v zemlji. Jeseni dozori želod, s katerim se hranijo veverice, šoje in še nekatere druge živali.

Aljoša Taučar
2. r. OŠ »Marica Gregorič-Stepančič« - SV. ANA

KAKO SE PRIPRAVLJA NA ZIMO VEVERICA

Veverica si splete na drevesu gnezdo iz mahu in trave. Nad gnezdom si napravi tudi streho, včasih kar iz storžev ali trave. V drevesnih duplih si shrani orehe in lešnike. Čez zimo spi, ko pa postane lačna, se zbudi in gre jest.

Tatjana Pangos
2. r. OŠ »Marica Gregorič-Stepančič« - SV. ANA

V ŠOLI SMO GOVORILI O MEDVEDU

Medved je kosmat. Medvedov je več vrst. Razlikujejo se po barvi kože in po tem, kje živijo. Lahko so beli, rjavi ali pa črni. Moj očka jih je nekoč fotografiral v zoološkem vrtu. Rjavi medved živi v naših gozdovih. Beli medved pa živi na severu, kjer je sneg in led. Ko sem bila v Logarski dolini, sem videla nagačenega medveda in še nekatere druge živali. Jeseni se medved pripravlja na zimsko spanje. Jaz imam doma šest medvedkov — igrač.

Barbara Zlobec
2. r. OŠ »Marica Gregorič-Stepančič« - SV. ANA

MOJA MIŠKA

Nekoč je prišla na moj vrt miška. Bila je sive barve, imela je drobne oči, majhne noge in dolg rep. Meni se je zdela zelo lepa. Miške lahko naredijo v hiši luknje. Moja mama se jih zelo boji, meni pa so všeč.

Kristina Zoch
2. r. OŠ »Marica Gregorič-Stepančič« - SV. ANA

Pa še nekaj o miklavževanju, čeprav je že tako daleč za nami.

MIKLAVŽEVANJE NA NAŠI ŠOLI

Tudi na naši šoli je bil Miklavž. Naučili smo se igrice v dveh prizorčkih in jo ob prireditvi lepo zaigrali. Nato smo še zapeli pesem. Kmalu je prišel v spremstvu angelčka Miklavž z veliko palico v roki. Angelček, ki je bil zelo majhen, pa mu je rekel, naj le pazi, da mu palica ne pade na njegovo glavo. Potem nam je razdelil darila in odšel.

Igor Ostrouška
2. r. OŠ »Marica Gregorič-Stepančič« - SV. ANA

MIKLAVŽEV GOD

Vsako leto na Miklavžev večer nastavim na mizo krožnik, nanj pa dam listek s svojim imenom. To pa zato, da se moja darila ne bi zamešala z bratovimi. Ko sem imela 3 leta, sem že izvedela, da sta tisti Miklavž kar moja mama in oče. Vseeno sem ju ra-

dovedno spraševala, kako neki bo mogel Miklavž v sobo, ko pa je ob oknu velik hladilnik.

Kot vsako leto, so tudi letos priredil v župnišču miklavževanje. Ogledali smo si lep in zanimiv film.

Potem pa je prišel Miklavž. Bil je majhen in debel. Upala sem, da bom dobila kakšno darilo. Vsako leto smo jih otroci dobili. Obdarovalo nas je dobrodelno društvo iz Trsta. Letos pa ni bilo nič. Verjetno zato, ker je vsako leto vse bolj drago.

Doma sem nastavila tri kroznike: enega za mamo in očeta, enega za brata in enega zase. Meni je mama kupila zlat prstan z modrim draguljem in čevljičke za mojo punčko Barbie, bratu pa veterni jopič, vojačke in domino, da se bo lahko igral. Oba sva dobila še sladkarije, babica pa mi je podarila deset tisoč lir, čokolado in mandorlat. Tudi v šoli dobimo vsako leto darila. Letos smo dobili škatlico piškotov, svinčnik in linolej za rezljanje pri likovnem pouku. Vseh daril, ki sem jih dobila, sem bila zelo vesela.

Morda tako zelo, da si pozabila celo napisati svoje ime, kot vidiš.

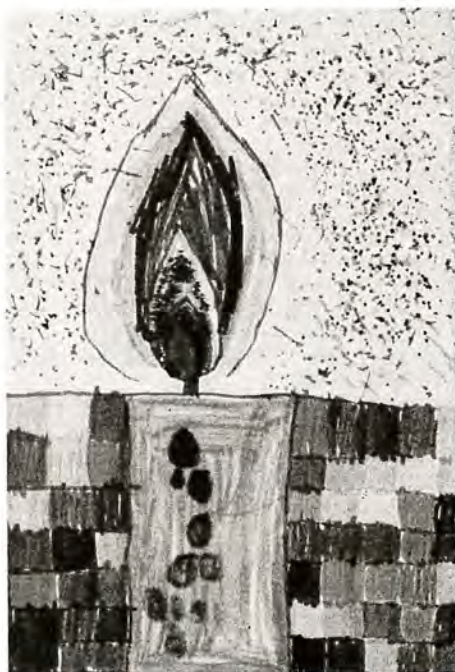
JE KDO NAŠEL ROŽNATE KOPALKE?

Zadnjo nedeljo v juliju smo se šli kopat v Bernardin pri Portorožu. Z bratcem sva bila zelo vesela in razposajena, ker je bilo morje toplo in čisto, peska cel kup, za nas, otroke, pa bazenček, vesela družba in lubenic na kile. Ves dan smo se igrali, plaval, se sončili, čofotali po vodi in skakali v morje.

Z očkom smo naredili velik peščen grad. Ker sem imela na sebi polno peska, sem se šla oprhat pod tuš. Zazeblu me je pa sem se spet vrnila k pesku. Rada bi si tudi posušila kopalke, slekla sem jih in jih položila poleg sebe. Malo me je bilo sram in tako sem se do popka zakopala v pesek. Kmalu nato me pokliče mama in reče, da gremo domov. Tedaj se spomnim na kopalke. Iščem jih, a jih ne najdem. Nič drugega mi ni preostalo, kot da sem gola stekla čez vso igrišče k mami. Tako me je bilo sram in strah, da mi je šlo kar na jok. Mama in očka nista bila nič huda. Vsi skupaj smo šli iskati kopalke. Brskali in rili smo po pesku kot za stavo, a kopalke nismo našli.

Približala se je nevihta, ki nas je napadla domov mokre, upehane — in brez svojih lepih kopalke.

Ana Lokatos
2. r. OŠ »P. Tomažič
TREBČE

Najprej se prisrčno zahvaljujem vsem, ki ste mi poslali voščila za praznike. Posebna zahvala učencem in učiteljici osnovne šole v Briških, čigar lepo voščilnico objavljam. Za poslano voščilnico se iskreno zahvaljujem še: Nevenki Marussi, Sergiju Blasiju, Alenki Leghissa, Ticijani Guštin, Marti Rebula, Lidiji Glavina in Damijani Cescutti. V novem letu 1979 želim vsem vam mnogo uspehov.

Povedati vam moram, da se število nagrad za nagradno žrebanje množi iz dneva v dan. Poleg kolesa, radijskega aparata, elektronskega računalnika, so med nagradami še: ura, nailonski veterni jopiči, oblekce, žoga, majhen sesalnik, svetilke, knjige, na-

livna peresa, barvice, šestila in podobno. Kdaj bo žrebanje, vam bom še sporočil. Iz različnih vzrokov nisem doslej utegnil izkoristiti ugodne priložnosti za nagradno žrebanje v Kulturnem domu.

Vprašujem pa se, kje so mnoge dopisnice za nagradno žrebanje. Doslej sem jih dobil le 1022, medtem ko sem po raznih šolah in razredih porazdelil 1375 dopisnic. Kje so ostale? Ste jih morda pozabili na dnu šolske torbe, ali v kaki knjigi? Naglo jih poiščite in jih takoj pošljite, sicer ne boste imeli nobene možnosti, da bi dobili kakšno nagrado. Na uho vam povem, da se dan nagradnega žrebanja naglo bliža.

No, končno sem vam prinesel letošnje darilo za naročnike: obljubljeni majice. So vam všeč? Jih boste pridno nosili v poletnih

mesecih in s tem tudi v javnosti pokazali, da ste vestni naročniki in bralci GALEBA? Upam, da se ne boste pritoževali. GALEB vam je letos pripravil res lepo presenečenje in mislim, da ste lahko zadovoljni.

Urejevanje vaše priljubljene rubrike »Šolarji pišejo« sem letos prepustil vestni urednici, ki je vaše dopise začela bolj kritično ocenjevati. Večkrat sva se pogovarjala, da se vsebina vaših dopisov prepogostokrat ponavlja in da je premalo izvirna in domiselna. Zato vas topla vabim, da si pozorno preberete nasvete, ki vam jih daje urednica na začetku rubrike, in se jih v bodoče tudi držite. Vse je od vas odvisno, če bo rubrika lepša, bolj zanimiva in privlačnejša.

UREDNIK

POSETNIČE

BORO ROBKA

JAKOB OD

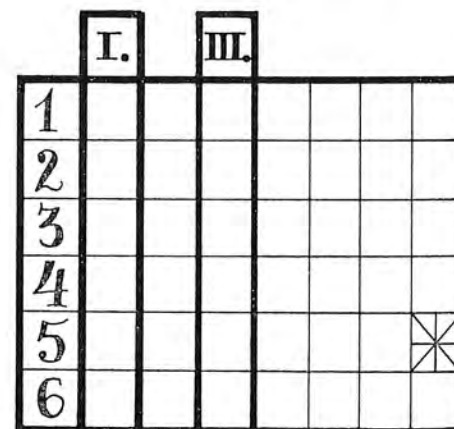
JAN SUMEČ

TOM OGEN

TIT ELAKA

ROK AŠKA

Srečali so se športniki in se predstavili s svojimi posetnicami. Katere so športne panoge, s katerimi se ukvarjajo?

ZLOGOVNICA

AN - ČEK - GLI - JA - JER - KO - KOK - LI - MEN - NA - NA - O - RJA - SA - STAR - TI - VI.

Iz zgornjih zlogov sestavi šest besed naslednjega pomena:

1. predelovati v koks, 2. gora blizu Triglava (2532 m), 3. evropska država, 4. naokrog, 5. usnjen pas, 6. star človek.

V prvi in tretji navpični vrsti dobiš ime znanega smučarskega središča na Gorenjskem (dve besedi).

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst

---

REŠITEV UGANK IZ TRETJE ŠTEVILKE

SLIKOVNA KRIŽANKA — **Vodoravno:** 2. sova, 6. gad, 8. osel, 10. kostanj, 12. postelja, 13. pištola, 14. top, 15. pila. **Navpično:** 1. kad, 3. ogenj, 4. valjar, 5. kotel, 7. kost, 9. sala-ma, 10. koš, 12. pipa, 13. pol, 14. ti.

ZLOGOVNICA — 1. šest, 2. pero, 3. Amerika, 4. sedem, 5. traktor. Imeni dveh dni v tednu sta: sreda in torek.

RAZREZANKA — Imena petih slovenskih rek so: Sava, Sora, Soča, Krka in Unec.

REŠITVE SO POSLALI: Mario Čač, Tamara Pieri, 3.a in 5. r. OŠ »F. Bevč« - OPČINE. Marko Kokoravec, 5. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE. Varka Kozlovič, Emanuela Sacchi, Edi Bandi, Kristina Salvi, 3. in 5. r. OŠ MAČKOLJE. Tamara Bernhardt, Mihael Ciak, Mirjam Gregori, Mauro Benci, Karen Marzolo, 3. in 4. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Andrej Zugna, 1. r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN. Aleksija Labiani, Štefanija Marsič, Valentina Strain, Marina Sancin, Lidija Glavina, 5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski« - RICMANJE. Peter Pertot, 4. r. OŠ DEVIN. Erik Bandelli, Marjan Peric, 3. in 4. r. OŠ »V. Šček - NABREŽINA. Giuseppe Italiano, Erika Veglia, Rado Racman, Mirjan Klemše, 1.a in 1.b r. SŠ »S. Ciril in Metod« - SV. IVAN. Marjan Guštinčič, Sanja Sedmak, Klavdija Sedmak, Rafaela Cossutta, Lucija Kosmač, Ingrid Sedmak, 4. in 5. r. OŠ »A. Sirk« - KRIŽ. Sergij Blasi, Alenka Legiša, 3. in 4. r. OŠ SV. JAKOB. Michela Baldan, 4. r. OŠ »P. Voranc« - DOBERDOB. Dean Oberdan, Alan Oberdan, 1. in 5. r. OŠ »K. Širok« - UL. DONADONI. Igor Gabrovec, 1. r. OŠ CE-ROVLJE. Nevenka Marussi, Marta Rebula, 5. r. OŠ »S. Gruden« - ŠEMPOLAJ. David Kačič, 3. r. OŠ MAVHINJE. Barbara Kocman, Armando Hrovatin, Dario Bizjak, Anna Ancona, Nadja Budin, Francesco Breda, Adam Simoneta, Peter Auber, Janko Milič, Albert Emili, Ivo Gruden, Aleksander Umek, Peter Janežič, Davorin Kralj, Tamara Frančeškin, Loredana Umek, Katja Pirc, Alenka Kralj, Livija Delbello, Peter Škrk, Ervin Doglia, Elizabeta Živic, Nadja Gherlani, Mitja Grilanc, Walter Auber, Laura Valentino, Tanja Pirc, Lara Budin, Jurij Žagar, Štefan Kralj, Robert Kocman, Marko Riolino, Boris Stocca, 3., 4. in 5. r. OŠ ZGONIK. Barbara Bachi, Mirjana Živec, Peter Jankovič, Damjan Kosmač, Mara Petaros, 1., 2. in 5. r. OŠ BORŠT. Ticijana Guštin, Suzana Skabar, 5. r. OŠ »A. Gradnik« - REPENTABOR. Igor Devetak, Claudio Ferfaglia, Damijana Cescutti, 4. in 5. r. OŠ UL. V. VENETO - GORICA. Aleksander Filipovič, 1. r. SŠ »S. Kosovel« - OPČINE. Marvoda Čuk, 4. r. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN. Anita Ražem, 2. r. OŠ PESEK. Tomaž Petaros, 2.a r. SŠ »S. Gregorčič« - DOLINA. Monika Cosina, 3. r. OŠ »K. Destovnik - Kajuh« - GROPADA. Darja Makuc, 5. r. OŠ ŠTANDREŽ. Lara Vižintin, Tanja Peteani, Walter Peteani, Elizabeta Venuto, Patricija Čaudek, Svetlana Primožič, Čincija Cotič, Marko Fajt, Dario Bernardis, 4. in 5. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI. Kristina Pahor, Sonja Košuta, 2. r. SŠ »F. Levstik« - KRIŽ. Tanja Svetina, Vesna Zupin, 5. r. OŠ KOROŠCI. Doris Slavec, Maja Cherti, Erika Švab, Helena Smotlak, 3. r. OŠ ŽAVLJE. Klavdija Koren, Sara Zobec, 1.a in 1.b r. SŠ »I. Cankar« - SV. JAKOB. Nadja Pintar, 3. r. OŠ UL. CROCE - GORICA. Aleksander Žerjal, Denis Zobec, Walter Koren, Tanja Korošec, Pavel Steržaj, Igor Coretti, Mitja Ota, Marko Ota, Lajris Žerjal, Giuliano Prašelj, Robert Polh, 4. r. OŠ »F. Venturini« - BOLJUNEC. Jadranka Čulav, 4. r. OŠ »D. Kette« - UL. SV. FRANCIŠKA. Barbara Renčelj, Aleksija Rapotec, 3. in 4. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Silvan Komic, 4. r. OŠ ŠTEVERJAN. Samuel Hlede, 2.c r. SŠ »I. Trinko - Zamejski« - GORICA. Andrej Majcen, Erik Dolhar, Andrejček Požar, Fredi Ferfaglia, Elena Bembi, Lara Tinta, Alenka Guštinčič, Tanja Ferluga, Andrej Birs, Sergij Kozman, Ivana Ažman, Pavel Panjek, Martina Mosca, Martina Torrisi, 1. in 3. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN.

NAGRADE DOBIJO: Anita Ražem, 2. r. OŠ PESEK. Silvan Komic, 4. r. OŠ ŠTEVERJAN. Helena Smotlak, 3. r. OŠ ŽAVLJE. Marta Rebula, 5. r. OŠ »S. Gruden« - ŠEMPOLAJ. Pavel Steržaj, 4. r. OŠ »F. Venturini« - BOLJUNEC.